

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I Säädökset, jotka on julkaistava

Komission asetus (EY) N:o 1020/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi 1

Komission asetus (EY) N:o 1021/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, eräiden interventioelinten hallussa olevan ohran vientiä koskevien pysyvien tarjouskilpailujen avaamisesta annettujen asetusten (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 muuttamisesta 3

Komission asetus (EY) N:o 1022/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, eräiden interventioelinten hallussa olevan rukiin vientiä koskevien pysyvien tarjouskilpailujen avaamisesta annettujen asetusten (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 muuttamisesta 5

Komission asetus (EY) N:o 1023/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, pysyvän tarjouskilpailun avaamisesta Ranskan interventioelimen hallussaan pitämän 283 000 maissitonin jälleenmyymiseksi sisämarkkinoilla 7

* Komission asetus (EY) N:o 1024/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, AKT-maista sekä merentakaisista maista ja alueilta (MMA) peräisin olevan riisin tuonnin soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 2603/97 muuttamisesta ja AKT-maista peräisin olevasta riisistä perittävien tullien osittaista palauttamista koskevista eräistä yksityiskohtaisista säännöistä annetun komission asetuksen (EY) N:o 1595/98 muuttamisesta 8

Komission asetus (EY) N:o 1025/1999, annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, tuontitullien muuttamisesta vilja-alalla 9

Komissio

1999/329/EY:

- * Komission päätös, tehty 12 päivänä huhtikuuta 1999, EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 ja 54 artiklan mukaisesta menettelystä (Asia IV/D-1/30.373 — P&I-yhdistykset. International Group Agreement -sopimus ja asia IV/D-1/37.143 — P&I-yhdistykset. Poolisopimus) ⁽¹⁾ (tiedoksiannettu numerolla K(1999) 221) 12

Euroopan keskuspankki

1999/330/EY:

- * Euroopan keskuspankin päätös, tehty 9 päivänä kesäkuuta 1998, Euroopan keskuspankin henkilöstön palvelussuhteen ehtojen hyväksymisestä, sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä maaliskuuta 1999 (EKP/1998/4) 32

1999/331/EY:

- * Euroopan keskuspankin päätös, tehty 1 päivänä joulukuuta 1998, kansallisten keskuspankkien prosenttiosuuksista Euroopan keskuspankin pääoman jakoperusteessa (EKP/1998/13) 33
- * Euroopan keskuspankin työjärjestys sellaisena kuin se on muutettuna 22 päivänä huhtikuuta 1999 34

Oikaisuja

- * Oikaistaan asetus (EY) N:o 2797/98, annettu 17 päivänä joulukuuta 1998, tiettyihin teollisuus- ja maataloustuotteisiin sovellettavien yhteisen tullitariffin autonomisten tullien väliaikaisesta suspendoimisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1255/96 liitteen korvaamisesta (EYVL L 352, 29.12.1998) 40
- * Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 455/95, annettu 28 päivänä helmikuuta 1995, asetusten (ETY) N:o 1547/87 ja (ETY) N:o 1589/87 muuttamisesta interventioelinten tekemien voimastojen osalta sekä asetusten (ETY) N:o 2191/81 ja (ETY) N:o 570/88 muuttamisesta voimastoon myönnettävän tuen ja voimastomyymisen alennettuun hintaan tietyille kuluttaja- ja teollisuusryhmille osalta (EYVL L 46, 1.3.1995) 40
- * Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 682/1999, annettu 29 päivänä maaliskuuta 1999, erityistoimenpiteistä asetuksista (ETY) N:o 3665/87 ja (ETY) N:o 3719/88 poikkeamiseksi naudanliha-alalla annetun asetuksen (EY) N:o 2106/98 muuttamisesta (EYVL L 86, 30.3.1999) 41

Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 992/1999, annettu 10 päivänä toukokuuta 1999, viljan toimittamisesta elintarvikeapuna (EYVL L 121, 11.5.1999) 41

Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 1019/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, Israelista peräisin olevien terttuneilikoiden (spraytyyppi) tuonnin etuustullin uudelleen käyttöön ottamisesta (EYVL L 124, 18.5.1999) 41

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

**KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1020/1999,
annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,
tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka
ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon hedelmien ja vihannesten tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3223/94⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1498/98⁽²⁾, ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo, että

asetuksessa (EY) N:o 3223/94 säädetään Uruguayn kierroksen monenvälisten kauppaneuvottelujen tulosten mukaisesti komission vahvistamista kolmansien maiden tuonnin kiinteiden arvojen perusteista liitteissä määriteltävien tuotteiden ja ajanjaksojen osalta, ja

edellä mainittujen perusteiden mukaisesti tuonnin kiinteät arvot on vahvistettava tämän asetuksen liitteessä esitetylle tasolle,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 3223/94 4 artiklassa tarkoitetut tuonnin kiinteät arvot vahvistetaan liitteessä olevassa taulukossa merkityllä tavalla.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 19 päivänä toukokuuta 1999.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EYVL L 198, 15.7.1998, s. 4.

LIITE

tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi
annettu 18 päivänä toukokuuta 1999, komission asetukseen

(EUR/100 kg)

CN-koodi	Kolmannen maan koodi ⁽¹⁾	Tuonnin kiinteä arvo
0702 00 00	052	105,2
	068	92,4
	999	98,8
0707 00 05	052	86,3
	064	41,3
	628	129,4
	999	85,7
0709 90 70	052	54,4
	999	54,4
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	204	45,2
	212	63,8
	600	46,3
	624	48,7
	999	51,0
0805 30 10	388	113,6
	999	113,6
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	80,4
	400	103,3
	508	72,8
	512	72,7
	524	77,7
	528	64,4
	804	100,9
	999	81,7

⁽¹⁾ Komission asetuksessa (EY) N:o 2317/97 (EYVL L 321, 22.11.1997, s. 19) vahvistettu maanimikkeistö. Koodi "999" tarkoittaa "muuta alkuperää".

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1021/1999,**annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,****eräiden interventioelinten hallussa olevan ohran vientiä koskevien pysyvien tarjouskilpailujen avaamisesta annettujen asetusten (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 muuttamisesta**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96⁽²⁾, ja erityisesti sen 5 artiklan,

sekä katsoo, että

- (1) komission asetuksessa (ETY) N:o 2131/93⁽³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 39/1999⁽⁴⁾, vahvistetaan interventioelinten hallussa olevien viljojen myyntiinsaattamista koskevat menettelyt ja edellytykset,
- (2) asetuksissa (EY) N:o 1666/98⁽⁵⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 631/1999⁽⁶⁾, 1667/98⁽⁷⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 468/1999⁽⁸⁾, 1735/98⁽⁹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 438/1999⁽¹⁰⁾, 1759/98⁽¹¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2642/98⁽¹²⁾, 1760/98⁽¹³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 849/1999⁽¹⁴⁾ ja 2198/98⁽¹⁵⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2694/98⁽¹⁶⁾ säädettyjen tarjouskilpailujen viimeisen osittaisen tarjouskilpailun päättymisaika on tarpeen vahvistaa myöhäisemmäksi,
- (3) interventiovarastojen vientiä varten säädetty tarjouskilpailu on luonteeltaan erikoinen sikäli, että se on voimassa myös markkinointivuoden lopussa kesäkuussa 1999; tästä syystä 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana tehtyjen tarjousten toimitukset voidaan hoitaa vasta 1

päivästä heinäkuuta 1999; tämän vuoksi on syytä poiketa asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan ensimmäisestä kohdasta, jossa säädetään kuukauden ensimmäisajasta tarjouksen hyväksymisen ja maksun välillä, ja

- (4) tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat viljan hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Lisätään asetuksiin (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 2 artiklan 1 kohdan jälkeen virke seuraavasti:

”Vientitullimuodollisuudet voidaan 3 päivästä kesäkuuta 1999 tehtyjen tarjousten osalta täyttää vasta 1 päivästä heinäkuuta 1999.”

2 artikla

Korvataan asetusten (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 4 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Tämän tarjouskilpailun osana 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana esitetyt tarjoukset voidaan hyväksyä ainoastaan, jos niiden mukana on kirjallinen sitoumus siitä, että vienti tapahtuu 1 päivän heinäkuuta 1999 jälkeen. Tarjouksiin ei voida liittää komission asetuksen (ETY) N:o 3719/88 (*) 44 artiklan mukaisesti tehtyjä vientitodistushakemuksia.

(*) EYVL L 331, 2.12.1988, s. 1.”

3 artikla

Korvataan asetusten (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 5 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Viimeinen osittainen tarjouskilpailu päättyy 30 päivänä syyskuuta 1999 kello 9.00 (Brysselin aikaa).”

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37.⁽³⁾ EYVL L 191, 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EYVL L 5, 9.1.1999, s. 64.⁽⁵⁾ EYVL L 211, 29.7.1998, s. 12.⁽⁶⁾ EYVL L 80, 25.3.1999, s. 9.⁽⁷⁾ EYVL L 211, 29.7.1998, s. 17.⁽⁸⁾ EYVL L 56, 4.3.1999, s. 24.⁽⁹⁾ EYVL L 217, 5.8.1998, s. 13.⁽¹⁰⁾ EYVL L 52, 27.2.1999, s. 31.⁽¹¹⁾ EYVL L 221, 8.8.1998, s. 8.⁽¹²⁾ EYVL L 335, 10.12.1998, s. 12.⁽¹³⁾ EYVL L 221, 8.8.1998, s. 13.⁽¹⁴⁾ EYVL L 107, 24.4.1999, s. 8.⁽¹⁵⁾ EYVL L 277, 14.10.1998, s. 9.⁽¹⁶⁾ EYVL L 338, 15.12.1998, s. 10.

4 artikla

Lisätään asetukseen (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 5 a artikla seuraavasti:

”5 a artikla

Seuraavia säännöksiä sovelletaan 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana tehtyihin tarjouksiin:

- asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan ensimmäisestä kohdasta poiketen viljat on maksettava viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 1999,
- asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan kolmannesta kohdasta poiketen viennistä maksettava hinta on tarjouksessa mainittu hinta.”

5 artikla

Lisätään asetukseen (EY) N:o 1666/98, 1667/98, 1735/98, 1759/98, 1760/98 ja 2198/98 5 b artikla seuraavasti:

”5 b artikla

Sen rajoittamatta, mitä asetuksen (ETY) N:o 2131/93 17 artiklan 3 kohdassa säädetään, 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana haettujen todistusten osalta mainitun asetuksen 17 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettu vakuus vapautetaan vasta kun toimitetaan todistus siitä, että vientimuodollisuudet on täytetty 1 päivästä heinäkuuta 1999.”

6 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1022/1999,

annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,

eräiden interventioelinten hallussa olevan rukiin vientiä koskevien pysyvien tarjouskilpailujen avaamisesta annettujen asetusten (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 muuttamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

1 artikla

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96⁽²⁾, ja erityisesti sen 5 artiklan,

Lisätään asetukseen (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 2 artiklan 1 kohdan jälkeen virke seuraavasti:

”Vientitullimuodollisuudet voidaan 3 päivästä kesäkuuta 1999 tehtyjen tarjousten osalta täyttää vasta 1 päivästä heinäkuuta 1999.”

sekä katsoo, että

2 artikla

(1) komission asetuksessa (ETY) N:o 2131/93⁽³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 39/1999⁽⁴⁾, vahvistetaan interventioelinten hallussa olevien viljojen myyntiinsaattamista koskevat menettelyt ja edellytykset,

Korvataan asetusten (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 4 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Tämän tarjouskilpailun osana 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana tehdyt tarjoukset voidaan hyväksyä ainoastaan, jos niiden mukana on kirjallinen sitoumus siitä, että vienti tapahtuu 1 päivän heinäkuuta 1999 jälkeen. Tarjouksiin ei voida liittää komission asetuksen (ETY) N:o 3719/88 44 artiklan mukaisesti tehtyjä vientitodistushakemuksia⁽⁵⁾.”

⁽⁵⁾ EYVL L 331, 2.12.1988, s. 1.”

(2) komission asetuksissa (EY) N:o 1123/98⁽⁵⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2043/98⁽⁶⁾, ja (EY) N:o 1641/98⁽⁷⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 492/1999⁽⁸⁾, säädettyjen tarjouskilpailujen viimeisen osittaisen tarjouskilpailun päättymisaika on tarpeen vahvistaa myöhemmäksi,

3 artikla

(3) interventiovarastojen vientiä varten säädetty tarjouskilpailu on luonteeltaan erikoinen sikäli, että se on voimassa myös markkinointivuoden lopussa kesäkuussa 1999; tästä syystä 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999; välisenä aikana tehtyjen tarjousten toimitukset voidaan hoitaa vasta 1 päivästä heinäkuuta 1999; tämän vuoksi on syytä poiketa asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan ensimmäisestä kohdasta, jossa säädetään kuukauden enimmäisajasta tarjouksen hyväksymisen ja maksun välillä, ja

Korvataan asetusten (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 5 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Viimeinen osittainen tarjouskilpailu päättyy 30 päivänä syyskuuta 1999 kello 9.00 (Brysselin aikaa).”

4 artikla

(4) tässä asetuksessa säädetty toimenpiteet ovat viljan hallintokomitean lausunnon mukaiset,

Lisätään asetukseen (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 artikla seuraavasti:

”5 a artikla

Seuraavia säännöksiä sovelletaan 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana tehtyihin tarjouksiin:

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EYVL L 5, 9.1.1999, s. 64.

⁽⁵⁾ EYVL L 157, 30.5.1998, s. 74.

⁽⁶⁾ EYVL L 263, 26.9.1998, s. 15.

⁽⁷⁾ EYVL L 210, 28.7.1998, s. 43.

⁽⁸⁾ EYVL L 59, 6.3.1999, s. 13.

- asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan ensimmäisestä kohdasta poiketen viljat on maksettava viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 1999,
- asetuksen (ETY) N:o 2131/93 16 artiklan kolmannelta kohdasta poiketen viennistä maksettava hinta on tarjouksessa mainittu hinta.”

5 artikla

Lisätään asetuksiin (EY) N:o 1123/98 ja (EY) N:o 1641/98 artikla seuraavasti:

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

”5 b artikla

Sen rajoittamatta, mitä asetuksen (ETY) N:o 2131/93 17 artiklan 3 kohdassa säädetään, 3 päivän kesäkuuta ja 30 päivän kesäkuuta 1999 välisenä aikana haettujen todistusten osalta mainitun asetuksen 17 artiklan 2 kohdan toisessa luettelukohdassa tarkoitettu vakuus vapautetaan vasta kun toimitetaan todistus siitä, että vientimuodollisuudet on täytetty 1 päivästä heinäkuuta 1999.”

6 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1023/1999,
annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,
pysyvän tarjouskilpailun avaamisesta Ranskan interventioelimen hallussaan
pitämän 283 000 maissitonin jälleenmyymiseksi sisämarkkinoilla

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96⁽²⁾, ja erityisesti sen 5 artiklan,

sekä katsoo, että

- (1) komission asetuksessa (ETY) N:o 2131/93⁽³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 39/1999⁽⁴⁾, vahvistetaan interventioelinten hallussaan pitämien viljojen myyntiin saatamisen menettelyt ja edellytykset,
- (2) nykyisessä markkinatilanteessa on tarkoituksenmukaista avata pysyvä tarjouskilpailu Ranskan interventioelimen hallussaan pitämän 283 000 maissitonin jälleenmyymiseksi sisämarkkinoilla, ja
- (3) tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat viljan hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Ranskan interventioelimen on toteutettava asetuksessa (ETY) N:o 2131/93 vahvistetuilla edellytyksillä pysyvä

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

tarjouskilpailu sen hallussa olevan 283 000 maissitonin jälleenmyymiseksi sisämarkkinoilla.

2 artikla

1. Ensimmäisen osittaisen tarjouskilpailun tarjousten jättämisen määräajaksi vahvistetaan 26 päivänä toukokuuta 1999.

2. Viimeisen osittaisen tarjouskilpailun tarjousten jättöaika päättyy 30 päivänä kesäkuuta 1999.

3. Tarjoukset on jätettävä Ranskan interventioelimelle:

Office national interprofessionnel des céréales

21, avenue Bosquet

F-75341 Paris Cedex 07

(Teleksi: OFICE 20 04 90F/OFIDM 20 36 62F; telekopio: (33) 144 18 20 80).

3 artikla

Ranskan interventioelimen on ilmoitettava komissiolle viimeistään tarjousten jättöajan päättymistä seuraavan viikon tiistaina eri myytyjen erien määrät ja keskimääräiset hinnat.

4 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EYVL L 5, 9.1.1999, s. 64.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1024/1999,

annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,

AKT-maista sekä merentakaisista maista ja alueilta (MMA) peräisin olevan riisin tuonnin soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 2603/97 muuttamisesta ja AKT-maista peräisin olevasta riisistä perittävien tullien osittaista palauttamista koskevista eräistä yksityiskohtaisista säännöistä annetun komission asetuksen (EY) N:o 1595/98 muuttamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioista (AKT-valtioista) peräisin oleviin maataloustuotteisiin ja niiden jalostamisessa saatuihin tavaroihin sovellettavasta järjestelystä ja asetuksen (ETY) N:o 715/90 kumoamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1706/98⁽¹⁾ ja erityisesti sen 30 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo, että

- (1) komission asetuksen (EY) 1595/98⁽²⁾ 2 artiklan 3 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädetään, että alkuperäinen EUR.1-tavaratodistus esitetään todisteena siitä, että viejämäana olevan AKT-valtion tulliviranomaiset ovat perineet täydentävän vientimaksun,
- (2) tämä edellytys on aiheuttanut joitakin hallinnollisia ongelmia; näin ollen todisteena täydentävän vientimaksun maksamisesta on esitettävä EUR.1-tavaratodistuksen oikeaksi todistettu jäljennös, jonka kohdassa 7 ovat tarvittavat merkinnät, ja
- (3) tässä asetuksessa säädetty toimenpiteet ovat viljan hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EY) N:o 1595/97 seuraavasti:

Korvataan 2 artiklan 3 kohdan c alakohdan toinen alakohta seuraavasti:

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

”Todisteena esitetään oikeaksi todistettu jäljennös sen jäsenvaltion tulliviranomaisten, jossa tavarat on luovutettu vapaaseen liikkeeseen, antamasta EUR.1-tavaratodistuksesta, jonka viejämäana olevan AKT-valtion tulliviranomaiset ovat asianmukaisesti täyttäneet ja jonka kohdassa 7 on yksi seuraavista merkinnöistä:

Määrä kansallisena valuuttana:

- Tasa complementaria percibida a la exportación del arroz
  - Særafgift, der opkræves ved eksport af ris
  - Bei der Ausfuhr von Reis erhobene ergänzende Abgabe
  - Συμπληρωματικός φόρος εισπραχθείς κατά την εξαγωγή του ρυζιού
  - Complementary charge collected on export of rice
  - Taxe complémentaire perçue à l'exportation du riz
  - Tassa complementare riscossa all'esportazione del riso
  - Bij uitvoer van de rijst opgelegde aanvullende heffing
  - Imposição complementar cobrada na exportação do arroz
  - Riisin viennin yhteydessä perittävä täydentävä maksu
  - Särskild avgift för risexport.
- (allekirjoitus ja viraston leima).”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 215, 1.8.1998, s. 12.

⁽²⁾ EYVL L 208, 24.7.1998, s. 21.

**KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1025/1999,
annettu 18 päivänä toukokuuta 1999,
tuontitullien muuttamisesta vilja-alalla**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka
ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopi-
muksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä
30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen
(ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi
muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96⁽²⁾,

ottaa huomioon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92
soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja-
alan tuontitullien osalta 28 päivänä kesäkuuta 1996
annetun komission asetuksen (EY) N:o 1249/96⁽³⁾, sellai-
sena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o
2519/98⁽⁴⁾ ja erityisesti sen 2 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo, että

vilja-alan tuontitullit vahvistetaan komission asetuksessa
(EY) N:o 1015/1999⁽⁵⁾, ja

asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 1 kohdassa sääde-
tään, että jos tuontitullien laskettu keskiarvo soveltamis-
kauden aikana poikkeaa 5 EUR tonnilta vahvistetusta
tullin määrästä, tulleja tarkistetaan vastaavasti; mainittu
poikkeaminen on tapahtunut; tämän vuoksi on tarpeen
tarkistaa asetuksessa (EY) N:o 1015/1999 vahvistettuja
tuontitulleja,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EY) N:o 1015/1999 liitteet I ja II
tämän asetuksen liitteillä I ja II.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 19 päivänä toukokuuta 1999.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsen-
valtioissa.

Tehty Brysselissä 18 päivänä toukokuuta 1999.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 161, 29.6.1996, s. 125.

⁽⁴⁾ EYVL L 315, 25.11.1998, s. 7.

⁽⁵⁾ EYVL L 123, 13.5.1999, s. 46.

LIITE I

Asetuksen (ETY) N:o 1766/92 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuontitullit

CN-koodi	Tavaran kuvaus	Tuontitulli tuotaessa maa-, joki- tai merikuljetuksena Välimeren, Mustanmeren tai Itämeren satamista (EUR/t)	Tuontitulli tuotaessa lentoteitse tai muista satamista (²) (EUR/t)
1001 10 00	Durumvehnä korkealaatuinen	46,44	36,44
	keskilaatuinen (¹)	56,44	46,44
1001 90 91	Tavallinen vehnä, siemenvilja	55,15	45,15
1001 90 99	Tavallinen vehnä, korkealaatuinen, muu kuin siemenvilja (³)	55,15	45,15
	keskilaatuinen	89,44	79,44
	heikkolaatuinen	101,12	91,12
1002 00 00	Ruis	104,21	94,21
1003 00 10	Ohra, siemenvilja	104,21	94,21
1003 00 90	Ohra, muu kuin siemenvilja (³)	104,21	94,21
1005 10 90	Maissi, siemenvilja, muu kuin hybridimaissi	104,25	94,25
1005 90 00	Maissi, muu kuin siemenvilja (³)	104,25	94,25
1007 00 90	Durra, muut kuin kylvämiseen tarkoitettut hybridit	104,21	94,21

(¹) Sellaisen durumvehnän osalta, joka ei vastaa asetuksen (EY) N:o 1249/96 liitteessä I tarkoitettua keskilaatuisen durumvehnän vähimmäislaatua, sovelletaan heikkolaatuiselle tavalliselle vehnälle vahvistettua tullia.

(²) Atlantin valtameren tai Suezin kanavan kautta yhteisöön tulevien tavaroiden osalta (asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 4 kohta) tuoja voi päästä osalliseksi tullialennuksesta, joka on:

— 3 EUR/t, jos purkamissatama sijaitsee Välimerellä, tai

— 2 EUR/t, jos purkamissatama sijaitsee Irlannissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa, Tanskassa, Ruotsissa, Suomessa tai Iberian niemimaan Atlantin valtameren puoleisella rannikolla.

(³) Tuoja voi päästä osalliseksi kiinteämääräisestä alennuksesta, jonka määrä on 14 tai 8 EUR tonnilta, jos asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 5 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

LIITE II

Tullien laskentatekijät

(14.5.1999 ja 17.5.1999 välisenä aikana)

1. Vahvistamispäivää edeltävien kahden viikon keskiarvot:

Pörssinoteeraukset	Minneapolis	Kansas-City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Tuote (valkuais-%, kun kosteus on 12 %)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	keskilaa- tuinen (*)	US barley 2
Noteeraus (EUR/t)	112,58	95,78	88,88	80,52	134,40 (**)	124,40 (**)	76,63 (**)
Lisä/Meksikonlahti (EUR/t)	—	8,21	3,42	8,66	—	—	—
Lisä/Suuret järvet (EUR/t)	12,81	—	—	—	—	—	—

(*) Vähennys 10 EUR/t ("discount") (asetuksen (EY) N:o 1249/96 4 artiklan ensimmäinen kappale).

(**) Fob Duluth.

2. Maksut: Meksikonlahti—Rotterdam: 12,16 EUR/t; Suuret järvet—Rotterdam: 25,05 EUR/t.

3. Asetuksen (EY) N:o 1249/96 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitettut tukipalkkiot: 0,00 EUR/t (HRW2)
0,00 EUR/t (SRW2).

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 12 päivänä huhtikuuta 1999,

EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 ja 54 artiklan mukaisesta menettelystä

(Asia IV/D-1/30.373 — P&I-yhdistykset. International Group Agreement -sopimus ja asia IV/D-1/37.143 — P&I-yhdistykset. Poolisopimus)

(tiedoksiannettu numerolla K(1999) 221)

(Ainoastaan englanninkielinen teksti on todistusvoimainen)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(1999/329/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon sopimuksen Euroopan talousalueesta,

ottaa huomioon 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus⁽¹⁾), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla, ja erityisesti sen 2, 6 ja 8 artiklan,

ottaa huomioon asetuksen N:o 17 4 artiklan mukaisesti 18 päivänä kesäkuuta 1981 ja 27 päivänä heinäkuuta 1984 tehdyt viralliset ilmoitukset puuttumattomuustodistuksen ja poikkeuksen saamiseksi International Group Agreement -sopimukselle, 20 päivänä helmikuuta 1995 tehdyn pyynnön 16 päivänä joulukuuta 1985 myönnetyn poikkeuksen jatkamiseksi sekä 7 päivänä heinäkuuta 1998 tehdyn virallisen ilmoituksen poikkeuksen saamiseksi International Group Pooling Agreement -sopimukselle ja 21 päivänä lokakuuta 1998 tehdyn virallisen ilmoituksen poikkeuksen saamiseksi International Group Agreement -sopimukselle,

ottaa huomioon 14 päivänä elokuuta 1998⁽²⁾ asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti julkaistun International Group Pooling Agreement -sopimusta koskevan tiedonannon ja 21 päivänä lokakuuta 1998 julkaistun

International Group Agreement -sopimusta koskevan tiedonannon⁽³⁾,

on kuullut kilpailunrajoituksia ja määräävää markkina-asemaa käsittelevää neuvoa-antavaa komiteaa,

sekä katsoo seuraavaa:

A. TOSISEIKAT

1. JOHDANTO

- (1) Tämä asia koskee kahden International Group of P&I Clubs -yhteenliittymässä (jäljempänä 'IG') sovitun järjestelyn, nimittäin International Group Pooling Agreement -sopimuksen (jäljempänä 'poolisopimus') ja International Group Agreement -sopimuksen (jäljempänä 'IGA-sopimus') yhteensovittamista EY:n perustamissopimuksen ja ETA-sopimuksen kilpailusääntöjen kanssa.
- (2) IGA-sopimuksesta tehtiin ilmoitus komissiolle alun perin vuonna 1981. Komissio myönsi sopimukselle poikkeuksen kymmeneksi vuodeksi. Poikkeuksen voimassaolo päättyi helmikuussa 1995, jolloin IG haki sille jatkoaikaa.
- (3) Kesäkuussa 1997 komissio lähetti IG:lle väitetiedoksiannon, jonka mukaan sekä poolisopimus että IGA-sopimus rikkovat perustamissopimuksen

⁽¹⁾ EYVL 13, 21.2.1962, s. 204/62.

⁽²⁾ EYVL C 256, 14.8.1998, s. 2.

⁽³⁾ EYVL C 322, 21.10.1998, s. 31.

kilpailusääntöjä. Ennen väitetiedoksiannon antamista Lontoossa toimiva, kreikkalaisomistuksessa olevia aluksia koskevia asioita käsittelevä varustamoyhdistys Greek Shipping Cooperation Committee (GSCC) teki poolisopimuksesta kantelun.

- (4) Väitetiedoksiannon antamisen jälkeen IG päätti muuttaa järjestelyjään saattaakseen ne EY:n ja ETA:n kilpailusäännösten mukaisiksi. IG teki ilmoituksen poolisopimuksen muuttamisesta heinäkuussa 1998 ja IGA-sopimuksen muuttamisesta lokakuussa 1998. Muutokset tulevat voimaan helmikuussa 1999.

2. OSAPUOLET

- (5) Protection & Indemnity Clubs ('P&I-yhdistykset') ovat voittoa tavoittelemattomia keskinäisiä yhdistyksiä, jotka myöntävät jäsenvarustamoilleen vastuuvakuutuksia (*protection and indemnity insurance*, jäljempänä 'P&I-vakuutukset'). Kunkin P&I-yhdistyksen päättävänä elimenä on jäseniä edustava hallitus, mutta käytännössä yhdistystä johtavat hallituksen nimittämät ammattijohtajat.
- (6) International Group of P&I Clubs (IG) on P&I-yhdistysten maailmanlaajuinen yhteenliittymä. Sen jäseninä on 19 P&I-yhdistystä (7 Yhdistyneestä kuningaskunnasta, 4 Bermudasta, 3 Luxemburgista, 2 Norjasta ja 1 Yhdysvalloista, Japanista ja Ruotista).

3. P&I-VAKUUTUSMARKKINAT

- (7) Meriensivakuutukset jaetaan tavallisesti kahteen pääluokkaan. Kaskovakuutuksia aluksille (runko, koneisto jne.) sattuvien vahinkojen varalta myöntävät yleensä kaupalliset vakuutusyhtiöt. Sen sijaan varustamon vastuuvakuutuksia eli P&I-vakuutuksia, jotka kattavat sopimusvastuun ja kolmannen vahingoista aiheutuvat vastuut, myöntävät perinteisesti varustamojen keskinäiset yhdistykset eli P&I-yhdistykset.
- (8) P&I-vakuutus on yleiskäsite, joka tarkoittaa vastuuvakuutusta erilaisten riskien varalta. Näitä ovat miehistöille, matkustajille tai muille henkilöille sattuneet onnettomuudet ja kuolemantapaukset, törmäykset aluksille aiheutuneet vahingot, muut kolmannen omaisuudelle (esimerkiksi satamalaitteille) aiheutu-

neet vahingot, saastuminen, lastivahingot ja muut vahingot (esimerkiksi hylyn siirtämiskustannukset). Useimmat P&I-vakuutuksenantajat myöntävät vakuutuksia, jotka kattavat kaikki edellä mainitut riskit.

- (9) IG:n P&I jäsenyhdistykset ovat vakuuttaneet noin 89 prosenttia maailman tonnistosta ja melkein 100 prosenttia EU:n ja EFTAn tonnistosta. Ne tarjoavat nykyisin enintään noin 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin dollarin) suuruisia vakuutusturva.
- (10) IG:n yksittäisten P&I-jäsenyhdistysten osuus maailmanmarkkinoista vaihtelee 16,3 prosentista (UK Mutual) alle yhteen prosenttiin (American Club). Seuraavasta taulukosta käy ilmi P&I-yhdistysten markkinaosuusjakautuminen vakuutusvuonna 1998/1999⁽¹⁾.

P&I-yhdistys	Vakuutettu tonnisto (milj. brt)	Markkinaosuus (%)
American	5,3	0,98
Britannia	58,6	10,78
Gard	52,9	9,73
Japan Club	41,7	7,67
Liverpool & London	6,5	1,2
London	25,9	4,77
North of England	21,8	4,01
Skuld	42,5	7,82
SMP	6,9	1,27
Standard	29,5	5,43
Steamship Mutual	52,8	9,72
Swedish Club	11	2,02
UK Mutual	88,8	16,34
West of England	39,5	7,27
IG yhteensä	483,7	89

- (11) Jäljelle jäävä tonnisto on vakuutettu joko pienissä, riippumattomissa keskinäisissä P&I-yhdistyksissä tai kaupallisissa merivakuutusyhtiöissä taikka sillä ei ole lainkaan P&I-vakuutusta. Riippumattomat keskinäiset P&I-yhdistykset erikoistuvat yleensä tiettytyypisiin aluksiin, kuten kuivalasti-, rannikko- tai kalastusaluksiin, ja tarjoavat varsin rajoitettua vakuutusturva. Näistä vakuutusyhdistyksistä suurin on Ocean Marine.
- (12) Jotkin IG:n P&I-jäsenyhdistykset vakuuttavat itsenäisesti tiettytyypisiä aluksia. Esimerkiksi Shipowners Mutual Protection (SMP) siirsi kaikki vakuuttamansa kalastusalukset IG:n järjestelyn ulkopuolelle vuonna 1996 ja tarjoaa niille nykyään enintään 500 miljoonan dollarin vakuutusturva.

⁽¹⁾ Seuraavista yhdistyksistä on esitetty kaikkien toimintojen yhteenlaskettu osuus: Standard (Lontoo, Eurooppa ja Bermuda), Steamship Mutual (Lontoo, Eurooppa ja Bermuda) ja Skuld (Norja ja Bermuda).

- (13) Myös eräät kaupalliset vakuutusyhtiöt, kuten Lloyd's Syndicates, Southern Seas (Chubb Insurance), Terra Nova ja HIH, myöntävät P&I-ensivakuutuksia. Niiden markkinaosuus ei kuitenkaan ole merkittävä tällä hetkellä.

4. SOPIMUKSET

4.1 Poolisopimus

- (14) Poolisopimus on pohjimmiltaan keskinäisten yhdistysten sopimus vahingonkorvauskustannusten jakamisesta. Sen tarkoituksena on jakaa yksittäisen yhdistyksen maksettavaksi lankeavat, tietyn rajan ylittävät korvaukset kaikkien pooliin kuuluvien yhdistysten kesken suhteessa niiden kokoon. Ensimmäisen poolisopimuksen allekirjoitti vuonna 1899 kuusi Yhdistyneessä kuningaskunnassa rekisteröityä P&I-yhdistystä. Sopimusta on sittemmin muutettu useasti ja uudet P&I-yhdistykset ovat liittyneet siihen.

- (15) P&I-yhdistyksistä 18 on liittynyt poolisopimukseen. IG:n yhdeksästoista jäsen, luxemburgilainen SMP, on epäsuorasti siinä mukana eräissä toisessa yhdistyksessä ottamansa jälleenvakuutuksen kautta.

4.1.1 Korvausten jakamista koskeva järjestely

- (16) Korvausten jakamisjärjestelyn johdosta vakuutus-turva jakautuu eri tasoille:
- a) 4,57 miljoonaa euroa (5 miljoonaa dollaria) lankeaa ensiksi sen yhdistyksen maksettavaksi, jonka vakuutuksenottajaa korvausvaatimus koskee. Tämä summa on yhdistyksen omavastuuosuus (*retention*). Suurin osa yhdistysten maksamista korvauksista kuuluu tähän ryhmään (lukumääräisesti 99 prosenttia ja arvossa mitatuna 82 prosenttia kaikista vuosina 1985–95 maksetuista korvauksista).
- b) Poolisopimuksen mukaan yhdistykset vastaavat yhteisesti korvauksen 4,57 miljoonaa euroa (5 miljoonaa dollaria) ylittävältä osuudesta aina 27,42 miljoonaan euroon (30 miljoonaan dollariin) asti. Tällaisia tapauksia oli vuosina 1985–95 aikana keskimäärin parikymmentä vuodessa.
- c) 27,42 miljoonaa euroa (30 miljoonaa dollaria) ylittävä osuus aina 1,8 miljardiin euroon (2 miljardiin dollariin) saakka katetaan yhdistysten

kaupallisista vakuutusyhtiöistä yhteisesti ottamasta yksittäisyli vahinkoryhmäjälleenvakuutuksesta (*Group General Excess Loss Reinsurance Contract*). Tällaisia tapauksia on sattunut vain yksi tai kaksi vuodessa.

- d) Poolisopimuksen mukaisesti yhdistykset jakavat keskenään jälleenvakuutuksen enimmäismäärän ylittävän osuuden (*overspill*) noin 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardiin dollariin) saakka. Toistaiseksi yksikään korvausvaatimus ei ole saavuttanut tätä rajaa.

- (17) Ilmausta ”noin 3,9 miljardiin euroon saakka” on syytä selittää tarkemmin. Kiinteää enimmäismäärää ei ole. Jos yhdistysten maksettavaksi lankeaa jälleenvakuutuksen enimmäismäärän ylittäviä korvauksia, kunkin jäsenen maksuosuus on enintään 2,5 prosenttia sen merioikeudellisia vaateita koskevan vastuun rajoittamisesta vuonna 1976 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesta enimmäisvastuusta (poolisopimuksen 14 §:n 2 kohta). Kyseisessä artiklassa määrätään laivan tonnilukuun perustuvista enimmäismääristä, joista varustamo vastaa yksittäisen suurvahingon osalta (¹). Edellä mainittuun 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin dollarin) summaan päädytään lisäämällä jälleenvakuutusmäärään 2,5 prosenttia kaikkia poolisopimukseen osallistuvien P&I-yhdistysten vakuuttamia aluksia koskevista yhteenlasketuista omavastuuosuuksista.

- (18) Kuten edellä todettiin, omavastuutasolla yhdistys, jonka vakuutuksenottaja on vahingosta vastuussa, vastaa koko vaateesta. Seuraavilla tasoilla korvauskustannukset jaetaan yhdistysten kesken seuraavasti:

- a) 4,57 miljoonasta eurosta (5 miljoonaa dollaria) 27,42 miljoonaan euroon (30 miljoonaan dollariin) asti maksettavat korvaukset jaetaan yhdistysten kesken. Yhdistyksen maksuosuus laske-taan niiden prosentiosuuksien perusteella, jotka sillä on korvauksista, tonnistosta ja kokonaismaksuista. Nämä kolme tekijää muodostavat kukin yhden kolmasosan lopullisesta maksuosuudesta (siksi laskutapaa kutsutaankin ”1/3-kaavaksi”). Sääntöön sovelletaan kuitenkin kahta rajoitusta. Ensiksikin maksuosuutta tarkistetaan vahinkosuhteen perusteella eli sen mukaan, onko asianomainen yhdistys saanut aikaisemmin enemmän vai vähemmän maksuja kuin se on joutunut suorittamaan muille jäsenille. Toiseksi vahingosta vastaava yhdistys joutuu maksamaan 20 prosentin suuruisen täydennysmaksun 18,3 miljoonan euron (20 miljoonan dollarin) ja 27,42 miljoonan euron (30 miljoonan dollarin) välisestä määrästä (poolisopi-muksen 10 §:n 1 kohta ja liite VI).

⁽¹⁾ 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa on taulukko, jonka mukaan omavastuuosuus vaihtelee 50 000 dollarista 500 brt:n alukselle 5,5 miljoonaan dollariin 170 000 brt:n alukselle.

b) Yksittäisyli vahinkoryhmäjälleenvakuutusmaksut jaetaan yhdistysten kesken kunkin yhdistyksen vakuuttaman tonniston perusteella. Tonnitaksa riippuu kuitenkin alustyyppistä. Aluksista, joista on aiemmin jouduttu maksamaan tämän suuruusluokan korvauksia, peritään korkeampi maksu tonnia kohti. Noin 80 prosenttia tämän tason korvauksista liittyy säiliöaluksiin, joiden tonnitaksa on siksi huomattavasti korkeampi kuin muiden alusten.

c) Jos korvausvaatimus ylittää vakuutuksen enimmäismäärän (*overspill*), korvaukset jaetaan yhdistysten kesken suhteuttaen kunkin yhdistyksen enimmäismäärän edellä selostetulla menetelmällä laskettuun kaikkien yhdistysten yhteiseen enimmäismäärään (ks. 17 kappale edellä).

(19) On syytä huomata, että enimmäismäärän ylityspauksissa kukin yhdistys voi vähentää korvausmaksustaan määrän, jonka periminen vakuutuksenottajilta ei olisi taloudellisesti kannattavaa (poolisopimuksen 14 §:n 3 kohta). Jos yhdistykset eivät pääse yhteisymmärrykseen kyseisestä määrästä, sen määrittelee asiantuntijapaneeli (poolisopimuksen 15 §). Näin rajoitetaan yhdistysten riskiä ja vältetään se, että ne joutuisivat suorittamaan maksuja, joita ne eivät voi saada täysimääräisinä takaisin.

4.1.2 Yhteisen vakuutusturvan vähimmäistaso

(20) Kuten edellä mainittiin (ks. 16 kappale), kaikkien poolisopimukseen osallistuvien P&I-yhdistysten jäsenten on yhteisesti maksettava korvaukset noin 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardiin dollariin) saakka.

(21) Vähimmäisturvan määrä oli 20 päivään helmikuuta 1998 asti noin 16,5 miljardia euroa (18 miljardia dollaria) eli 20 prosenttia merioikeudellisia vaateita koskevan vastuun rajoittamisesta vuonna 1976 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen mukaisesta enimmäisvastuusta. Komissio katsoi väitetiedoksiannossaan, että näin korkea vähimmäisturva oli perustamissopimuksen 85 artiklan vastaista, koska se esti yhdistyksiä kilpailemasta tarjoamalla 16,5:tä miljardia euroa pienempää vakuutusturvaa, jolle olisi ollut huomattavaa kysyntää. Lisäksi komissio katsoi, että sopimus yhteisen vakuutusturvan korkeasta vähimmäistasosta merkitsi sitä, että perustamissopimuksen 86 artiklan vastaisesti P&I-yhdistykset käyttivät väärin yhteistä määräävää

asemaansa rajoittamalla markkinoilla tarjolla olevaa vakuutusturvaa kuluttajien vahingoksi.

(22) Vastauksena väitetiedoksiantoon IG:n jäsenyhdistykset suostuivat laskemaan yhteisen vakuutusturvan vähimmäistasoa noin 16,5 miljardista eurosta (18 miljardia dollaria) 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardia dollaria).

(23) IG on lisäksi tehnyt ilmoituksen poolisopimuksen muutoksesta, jossa täsmennetään, että P&I-yhdistykset voivat vapaasti kilpailla keskenään tarjoamalla poolisopimuksen ulkopuolella yhteistä vähimmäistasoa korkeampaa vakuutusturvaa (muutos poolisopimuksen liitteessä III olevaan 5 §:ään). Samoin ne voivat poolisopimuksen ulkopuolella erikseen tarjota pienempää turvaa.

4.1.3 Yhdistyksen sääntöjen hyväksyminen

(24) Poolisopimukseen sisältyy myös lausekkeitä, jotka eivät varsinaisesti koske P&I-yhdistysten vastuunjakamismenettelyä, mutta liittyvät siihen läheisesti. Poolisopimuksen muiden jäsenten on hyväksyttävä kunkin yhdistyksen vakuutusosimusten ehdot ("säännöt") (poolisopimuksen 16 §). Nykyään kolme neljäsosaa P&I-yhdistyksistä voi päättää kieltää pooliin osallistumisen yhdistykseltä, jonka sääntöjä ja kirjanpitoikäytäntöjä ne eivät hyväksy.

4.1.4 Jälleenvakuutusmääräykset

(25) Poolisopimukseen sisältyy myös määräyksiä, joita yhdistysten on noudatettava myöntäessään jälleenvakuutuksia IG:n ulkopuolisille keskinäisille tai kaupallisille vakuutuksenantajille.

(26) Aluksi siihen sisältyi vain puolueettomia ehtoja, jotka P&I-yhdistyksen jälleenvakuuttamien keskinäisten vakuutuksenantajien oli täytettävä. Siihen ei sisällynyt kaupallisia vakuutuksenantajia koskevia ehtoja. Siten IG olisi voinut harjoittaa syrjintää kaupallisten vakuutuksenantajien suhteen myöntämällä jälleenvakuutuksen vain joillekin niistä. Poolisopimukseen ei myöskään sisällynyt menettelysääntöjä, joilla olisi varmistettu, että P&I-yhdistykset noudattaisivat keskinäisiä vakuutuksenantajia koskevia ehtoja. Komissio katsoi väitetiedoksiannossaan, että poolisopimuksessa ei ollut määritelty puolueettomia perusteita eikä asianmukaisia menettelyjä siltä varalta, että yhdistys jälleenvakuuttaa muita vakuutuksenantajia. Sopimus oli siten perustamissopimuksen 86 artiklan vastainen.

- (27) IG on tehnyt ilmoituksen asianomaisiin määräyksiin (poolisopimuksen liitteeseen X) tehtävistä muutoksista. Muutosten mukaan yhdistyksen, joka aikoo myöntää jälleenvakuutuksen ulkopuoliselle vakuutusenantajalle, on tehtävä asiasta hakemus IG:lle. Sen jälkeen poolisopimuksen osapuolet päättävät siitä, täyttääkö ulkopuolinen vakuutusenantaja tietyt edellytykset. Jotkin näistä edellytyksistä ovat yleisiä, kun taas toiset koskevat vain joko keskinäisiä tai kaupallisia vakuutusenantajia. Yleisten edellytysten osalta vakuutusenantajan rahoitusaseman on oltava vakaa, sen on tarjottava vastaavanlaista P&I-turvaa kuin IG-yhdistykset, ja sen on osallistuttava tasapuolisesti poolin suorittamiin korvausmaksuihin sekä yksittäisyli vahinkojälleenvakuutusmaksuihin. Lisäksi jos vakuutusenantaja on keskinäinen yhtiö (jota eivät suosi sen kotimaassa voimassa olevat lait, jotka rajoittavat maan varustamoiden vapautta valita eri vakuutusenantajista), sen toiminnan on oltava aidosti keskinäistä ja voittoa tavoittelematonta, sillä on oltava P&I-yhdistyksiä vastaava kokemus korvausasioista ja niiden kanssa yhdenmukaiset käytännöt, ja sen on noudatettava IGA-sopimuksen ehtoja. Jos vakuutusenantaja on kaupallinen vakuutusyhtiö (jota suosivat sen kotimaassa voimassa olevat lait, jotka rajoittavat maan varustamoiden vapautta valita eri vakuutusenantajista), jälleenvakuutuksen myöntävän yhdistyksen on hoidettava korvausvaatimusten käsittely ja varustamoiden luokittelu keskinäiseltä pohjalta vakuutusenantajan puolesta.
- (28) Jälleenvakuutushakemukset käsitellään siten, että IG:n jaoston on annettava hakemuksen hyväksymisestä suositus 30 päivän kuluessa siitä, kun se on saanut kaikki asiaankuuluvat tiedot (vakuutusta uudistettaessa määräaika voidaan jatkaa 30 päivällä). Sen jälkeen yhdistykset äänestävät suosituksen pohjalta. Jos jälleenvakuutus evätään, vakuutusenantajalle on ilmoitettava kielteisestä päätöksestä kirjallisesti kymmenen päivän kuluessa äänestyksestä. Ilmoituksessa on esitettävä päätöksen perustelut. Vakuutusenantajalla on oikeus valittaa kielteisestä päätöksestä. Valituksen käsittelee kolme välimiestä, jotka ratkaisevat, ovatko yhdistykset soveltaneet edellä mainittuja ehtoja kohtuuden mukaisesti. Kumpikin osapuoli nimittää yhden välimiehen 14 päivän kuluessa siitä, kun välimiesmenettelyä on haettu, ja välimiehet puolestaan valitsevat kymmenen päivän kuluessa nimityksestään kolmannen välimiehen, jonka on oltava kauppa- ja vakuutus oikeudellista kokemusta omaava lakimies. Välimiehet päättävät menettelysäännöistään ja tekevät ratkaisunsa kohtuullisen ajan kuluessa. Välimiesten on annettava päätöksensä kirjallisena ja asianmukaisesti perusteltuna. Päätös on sitova.

4.2 International Group Agreement (IGA-sopimus)

- (29) Alun perin IGA-sopimus oli yhdistysten välinen herrasmies sopimus säännöistä, joita noudatetaan tarjottaessa P&I-turvaa jonkin toisen yhdistyksen

jäsenenä jo olevalle varustamolle. Näistä säännöistä tehtiin 1980-luvun alussa kaikkia IG:n jäseniä koskeva kirjallinen sopimus, joita poolisopimuksen kaikkien osapuolten on noudatettava. Sääntöjen olennainen sisältö selostetaan jäljempänä 30–40 kappaleessa.

4.2.1 Tarjousmenettelyt

- (30) IGA-sopimus rajoittaa P&I-yhdistysten vapautta tehdä varustamoille muissa jäsenyhdistyksissä vakuutettujen alusten vakuuttamista koskevia hintatarjouksia. Vakuutuksen hinta perustuu aluksen osuuteen niistä tekijöistä, joista vakuutuksen myöntäneen P&I-yhdistyksen korvauskustannukset muodostuvat. Näitä tekijöitä ovat yhdistyksen maksettavaksi lankeavat korvaukset omavastuuraajaan asti, muiden yhdistysten kanssa poolisopimuksen nojalla jaettavat kustannukset, jälleenvakuutuskustannukset sekä joissakin tapauksissa yhdistyksen hallintokulut kattava erityismaksu. Maksuosuus arvioidaan vakuutusvuoden alussa ja suoritetaan yleensä useassa erässä. Vakuutusvuoden alussa varustamo suorittaa kustakin aluksesta ennakkomaksun (*advance call*). Täydennysmaksut (*supplementary calls*) maksetaan myöhemmin (useimmiten kolmen vuoden kuluttua), kun yhdistyksen kokonaisvastuu, hallintokulut ja sijoitustuotot kyseiseltä vuodelta ovat tiedossa.
- (31) IGA-sopimuksessa määrätään, että tarjotessaan seuraavan vuoden helmikuun 20 päivästä alkavaa vakuutusta (vakuutusvuosi alkaa tuona päivänä, jolloin vakuutusentottajien mahdolliset siirtymiset yhdistysten välillä tulevat voimaan) yhdistys ei voi tehdä halvempaa tarjousta kuin aluksen voimassa olevan vakuutuksen myöntänyt yhdistys ("vakuutusenantaja"), paitsi jos uutta vakuutusta tarjoavan yhdistyksen ("vakuutuksentarjoajan") koolle kutsuma asiantuntijakomitea katsoo vakuutusenantajan tarjouksen kohtuuttoman kalliiksi. Komiteaan kuuluu kolme jäsentä: yksi kummastakin asianosaisesta yhdistyksestä ja yksi IG:n nimittämä riippumaton asiantuntija.
- (32) Komission vaatimuksesta vuonna 1985 otettiin käyttöön uusi menettely: vakuutuksentarjoaja voi tarjota halvemman hinnan kuin vakuutusenantaja, jos se on tehnyt asiasta varustamon kanssa sitovan sopimuksen 30 päivään syyskuuta mennessä ja ilmoittanut sopimuksesta vakuutusenantajalle. Jos vakuutusenantaja pitää vakuutuksentarjoajan tarjousta kohtuuttoman halpana, se voi valittaa asiasta asiantuntijakomiteaan.

- (33) Kesäkuun 2 päivänä 1997 annetussa väitetiedoksiannossa katsotaan, että edellä kuvatut menettelyt ovat EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan vastaisia, koska ne estävät P&I-yhdistyksiä kilpailumasta hintatarjouksilla eivätkä ne ole poolisopimuksen toimivuuden kannalta välttämättömiä. Oli ilmeistä, että vuonna 1985 käyttöön otettu uusi menettely ei ollut lisännyt kilpailua tarpeeksi. Tosin alkuvuosina syyskuussa esitettiin useita tarjouspyyntöjä, mutta ainoastaan yhdessä tapauksessa vakuutus siirrettiin menettelyn tuloksena toiseen yhdistykseen. Viime vuosina koko menettelyä ei ole käytetty lainkaan⁽¹⁾.
- (34) IG on ilmoittanut aikovansa muuttaa tarjousmenettelyä siten, että sen laajuutta rajoitetaan. Alkaen 20 päivästä helmikuuta 1999 seuraavaa vakuutusvuotta koskevaa tarjousmenettelyä ei enää sovelleta nykykäytännön mukaisesti kaikkiin P&I-yhdistyksen kustannustekijöihin vaan ainoastaan korvaus- ja jälleenvakuutuskustannuksiin. Yhdistyksen sisäiset hallintokulut jäävät näin ollen tarjousmenettelyn ulkopuolelle.
- (35) Uusi tarjousmenettely merkitsee sitä, että yhdistykset voivat harkintansa mukaan joko veloittaa hallintokuluista erikseen sisällyttämällä ne vuoden alussa esitettävään hintatarjoukseen erillisenä kustannustekijänä tai rahoittaa ne sijoitustuotoistaan. Jälkimmäisessä tapauksessa yhdistysten hallintokulut otetaan huomioon määritettäessä niiden täydennysmaksuja. Molemmissa tapauksissa IGA-sopimuksen mukainen tarjousmenettely koskee hintaa, joka ei sisällä sisäisiä hallintokuluja. Edellisessä tapauksessa vakuutusentarjoaja, jonka hallintokulut ovat pienemmät, voi uuden tarjousmenettelyn ansiosta tarjota halvempaa hintaa, joka vaikuttaa suoraan varustamolta perittävään ennakkomaksuun. Jälkimmäisessä tapauksessa, jossa vakuutusentarjoaja ei ilmoita hallintokuluja omana kustannuseränään, varustamo voi silti hyötyä vakuutuksen siirtämisestä siten, että vakuutusentantajan odotettavissa olevat hallintokulut alenevat siirtymisvuoden aikana. IG odottaa tarjousmenettelyn muutoksen johtavan käytännössä yleensä tällaiseen järjestelyyn, koska useimmat yhdistykset eivät tulevaisuudessa esitä hallintokuluja erillisenä kustannuseränä tarjouksissaan.
- (36) Tarjousmenettelyn muutosta täydennetään säännöksillä, joiden tavoitteena on selkeyttää P&I-yhdistysten hallintokulujen tason vertailemista. Yhdistysten on vuosittain laskettava keskimääräinen menosuhte (*average expense ratio*), joka osoittaa hallintokulujen osuuden vakuutustulojen ja sijoitustuottojen summasta viiden vuoden aikana. Tämä suhdeluku julkaistaan yhdistyksen tilinpäätöksen yhteydessä, ja sekä uuden tarjouksen tekijä että vakuutuksenantaja ilmoittavat sen aina, kun jokin yhdistys tekee tarjouksen toisen yhdistyksen vakuuttaman aluksen vakuuttamisesta.
- (37) Keskimääräistä menosuhdetta laskettaessa hallintokulut ja sijoitustuotot määritellään yhteisön kirjanpidodirektiivien, erityisesti vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY⁽²⁾ mukaisesti. Hallintokuluilla tarkoitetaan kaikkia yhdistyksen toiminnasta aiheutuvia kuluja (paitsi todellisten ja potentiaalisten korvausvaatimusten käsittelemisestä aiheutuvia kuluja), joihin sisältyvät provisiot, välityspalkkiot, muut hankintamenot ja poistot. Sijoitustuotoilla tarkoitetaan kaikkia kirjanpituvuoden aikana realisoituneita ja realisoitumattomia pääoman ja valuuttaturssien arvonnousuja ja -laskuja, joista on vähennetty niistä aiheutuneet kulut.

4.2.2 Säiliöaluksia koskevat tarjoukset

- (38) IGA-sopimuksessa on erilliset määräykset säiliöaluksia koskevista tarjouksista. IG antaa vuosittain suosituksen kohtuullisesta vähimmäisvarauksesta, joka on tehtävä säiliöalusten vahinkoihin liittyvien, poolisopimuksen mukaisesti jaettavien korvausten varalta. Lisäksi IGA-sopimuksessa määrätään erikseen, että säiliöalusten vakuutuksia koskevissa tarjouksissa on otettava tasapuolisesti ja riittävästi huomioon kaikki asianmukaiset kustannustekijät (6 §:n 2 kohta). Sopimuksessa määrätään myös menetelmästä, jolla yhdistykset voivat saattaa jonkin toisen yhdistyksen myöntämän säiliöalusvakuutuksen hyväksymisen asiantuntijakomitean ratkaistavaksi. Komitean tehtävänä on ratkaista, onko vakuutuksen säiliöalukselle myöntänyt yhdistys ottanut tasapuolisesti ja riittävästi huomioon kaikki kustannustekijät (12 §:n 2 kohta). Tätä menettelyä on sovellettu ainoastaan kerran vuoden 1985 jälkeen.
- (39) IG on ilmoittanut muutoksesta, jonka tarkoituksena on varmistaa, että edellä kuvattu sääntö on yhdenmukainen aiemmin ehdotettujen tarjousmenettelyn

⁽¹⁾ Syyskuun 30. päivän menettelyn käyttö: 1986: 8 tarjouspyyntöä, ei siirtoa. 1987: 3 tarjouspyyntöä, yksi siirto. 1988: ei tarjouspyyntöä. 1989: tietoja ei ole saatavilla. 1990: 13 tarjouspyyntöä, ei siirtoa. 1991: 34 tarjouspyyntöä, ei siirtoa. 1992: 86 tarjouspyyntöä, ei siirtoa. 1993: yksi tarjouspyyntö, ei siirtoa. 1994: ei tarjouspyyntöä.

⁽²⁾ EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7.

muutosten kanssa. IGA-sopimuksessa määrätään ensi vakuutusvuoden alusta lähtien, että säiliöalusten vakuutuksia koskevissa tarjouksissa on otettava tasapuolisesti ja riittävästi huomioon kaikki asianmukaiset kustannustekijät lukuun ottamatta sisäisiä hallintokuluja.

4.2.3 Eroamismaksut

- (40) Varustamon erotessa yhdistyksestä sen on katettava osa vastuista, joita yhdistykselle on aiheutunut niinä vuosina, jolloin varustamo oli sen jäsenenä, vaikka kyseisiä vastuuta ei vielä eroamishetkellä olisi määritelty. Vuodesta 1985 varustamo on voinut IGA-sopimuksen mukaisesti valita kahdesta vaihtoehdosta: antaa pankkitakaus tai suorittaa yhdistyksen määräämä eroamismaksu (*release call*). Jos varustamo pitää kyseistä maksua kohtuuttoman suurena, se voi valittaa asiasta asiantuntijakomitealle, jonka kokoonpano on selostettu edellä (ks. 31 kappale).

5. MENETTELY

- (41) IG teki ilmoituksen komissiolle eräistä järjestelyistään kesäkuussa 1981. Ilmoitus kattoi ainoastaan IGA-sopimuksen ja joitakin poolisopimukseen liittyviä sopimuksia, kuten jälleenvakuutus sopimukset (nykyään poolisopimuksen liitteessä X, ks. 25 kappale). Varsinaisesta poolisopimuksesta ei tehty virallista ilmoitusta.
- (42) Alustavan selvityksen perusteella komissio katsoi, että IGA-sopimus sisältää useita lausekkeita, joille ei voida myöntää poikkeusta perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan nojalla. Siksi komissio aloitti asiassa menettelyn helmikuussa 1983 toimittamalla hakijoille väitetiedoksiannon, jossa uhattiin peruuttaa sakkojen määräämisestä myönnetty poikkeus asetuksen N:o 17 15 artiklan 6 kohdan nojalla tehtävällä päätöksellä. Joulukuussa 1983 kaksi varustamoyhdistystä, Union of Greek Shipowners ja Greek Shipping Cooperation Committee (GSCC), teki IGA-sopimuksesta virallisen kantelun.
- (43) Heinäkuussa 1984 komissio antoi asian sisältöä koskevan väitetiedoksiannon, jossa katsottiin, että IGA-sopimuksen eräät määräykset rikkovat perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa eivätkä täytä 85 artiklan 3 kohdassa määrättyjä edellytyksiä poikkeuksen saamiseksi. Uusi sopimus, johon oli tehty huomattavia muutoksia (joista yksi oli syyskuun 30. päivän menettelyn käyttöönotto), tuli voimaan helmikuussa 1985. Tästä sopimuksesta tehtiin ilmoitus komissiolle, ja sille myönnettiin poikkeus kymmeneksi vuodeksi 16 päivänä joulukuuta 1985 tehdyllä komission päätöksellä 85/615/ETY⁽¹⁾.
- (44) IG haki poikkeuksen uusimista helmikuussa 1995. EYVL:ssä julkaistiin heinäkuussa 1995 ilmoitus⁽²⁾, jossa muita kuin niitä, joiden etua asia koskee, kehoitettiin esittämään huomautuksensa. GSCC esitti asiasta eräitä huomautuksia, joiden perusteella se päätti joulukuussa 1995 tehdä virallisen kantelun. Myöhemmin huomautuksia esittivät myös Union of Greek Shipowners (UGS) ja riippumaton keskinäinen P&I-yhdistys Ocean Marine.
- (45) Komissio antoi 2 päivänä kesäkuuta 1997 IG:lle väitetiedoksiannon, jossa katsottiin, että sekä poolisopimus että IGA-sopimus ovat yhteisön kilpailusääntöjen vastaisia. IG antoi vastineensa 14 päivänä syyskuuta 1997 ja asian suullinen käsittely pidettiin 27 päivänä huhtikuuta 1998. Tilaisuudessa esittivät puheenvuoron IG:n lisäksi GSCC, UGS ja Ocean Marine.
- (46) Neuvoteltuaan poolisopimuksen muuttamisesta komission kanssa IG teki virallisen ilmoituksen uudesta poolisopimuksesta 7 päivänä heinäkuuta 1997. Komissio julkaisi 14 päivänä elokuuta 1998 asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukaisen virallisen tiedonannon, jossa se totesi aikovansa omaksua poolisopimukseen myönteisen kannan.
- (47) IG antoi 24 päivänä syyskuuta 1998 komissiolle virallisen ennakkoilmoituksen aikomuksestaan tehdä ilmoitus useista IGA-sopimukseen tehtävistä muutoksista. Tämän perusteella komissio julkaisi 21 päivänä lokakuuta 1998 asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukaisen ilmoituksen muutetusta IGA-sopimuksesta. Samana päivänä IG teki ilmoituksen IGA-sopimuksen muutoksista.
- (48) On syytä mainita, että Euroopan parlamentti on osoittanut suurta mielenkiintoa tähän asiaan. Parlamentin jäsen Bryan Cassidy esitti 22 päivänä tammikuuta 1996 komissiolle kolme kirjallista kysymystä⁽³⁾ ja parlamentin jäsen Karl von Wogau esitti suullisen kysymyksen 15 päivänä maaliskuuta 1996 pidetyssä täysistunnossa⁽⁴⁾. Parlamentti antoi 27 päivänä maaliskuuta 1996 asiasta päätöslauselman⁽⁵⁾, jossa todettiin, että 20 miljardia dollaria maksavan suuronnettomuuden seurauksena myös P&I-yhdistysten toiminta vaarantuisi, ja kehoitettiin komissiota ”tutkimaan erilaisia vaihtoehtoja tämän ongelman ratkaisemiseksi sillä periaatteella, että kaikissa tämän tutkimuksen tuloksena ehdotetuissa ratkaisuissa kunnioitetaan täysimääräisesti saastuttaja maksaa -periaatetta” sekä ”harkitsemaan poikkeuksia 85 artiklan 3 kohdan määräyksistä kyseisen tutkimuksen perusteella tehtävien johtopäätösten valossa”. Bryan Cassidy esitti asiasta vielä uuden kirjallisen kysymyksen tammikuussa 1998 (E-0213/98)⁽⁶⁾ ja parlamentin jäsen Florus Wijsenbeek esitti suullisen kysymyksen (nro 077) täysistunnossa 11 päivänä toukokuuta 1998 (H-0410/98).

⁽²⁾ EYVL C 181, 15.7.1995, s. 16.

⁽³⁾ EYVL C 122, 25.4.1990, s. 32.

⁽⁴⁾ EYVL liite 4-478, 15.3.1996, s. 299.

⁽⁵⁾ EYVL C 117, 22.4.1996, s. 20.

⁽⁶⁾ EYVL C 304, 2.10.1998, s. 54.

⁽¹⁾ EYVL L 376, 31.12.1985, s. 2.

B. ARVIOINTI

1. 85 ARTIKLA

- (49) EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan mukaisesti yritysten väliset sopimukset, jotka ovat omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja joiden tarkoituksena on estää, rajoittaa tai vääristää kilpailua yhteismarkkinoilla, ovat kiellettyjä.

1.1 Yritysten väliset sopimukset

- (50) Poolisopimukset ja IGA ovat P&I-yhdistysten välisiä sopimuksia. Yhdistyksiä on pidettävä voittoa tavoittelemattomina yhteisinä, jotka harjoittavat taloudellista toimintaa. Ne kilpailevat sekä keskenään että tietyillä P&I-vakuutuslohkoilla toimivien keskinäisten ja kaupallisten vakuutuksenantajien kanssa.
- (51) Euroopan yhteisöjen tuomioistuin totesi jo 29 päivänä lokakuuta 1980 antamassaan niin sanotussa FEDETAB-tuomiossa ⁽¹⁾, että voittoa tavoittelemattomia taloudellista toimintaa harjoittavia yhteisöjä voidaan pitää 85 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina yrityksinä (tuomio yhdistetyissä asioissa 209-215/78 ja 218/78, *Iran Landeuyck v. komissio*, 88 kohta).

1.2 Markkinoiden määrittely

- (52) EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kilpailun rajoittamista arvioitaessa on otettava huomioon merkitykselliset markkinat. Tämän tapauksen arvioimisen kannalta merkitykselliset tuotemarkkinat ja maantieteelliset markkinat määritellään jäljempänä.

1.2.1 Tuotemarkkinat

Kysyntäpuoli

- (53) Kysyntäpuolella meriensivakuutukset voidaan jakaa selkeästi kahteen eri tuotteeseen: kaskovakuutukseen ja varustamon vastuuvakuutukseen (P&I-vakuutus). Näiden vakuutusten kattamat riskit ovat erilaiset, ja varustamot ovatkin perinteisesti pitäneet ne erillään: kaskovakuutukset hankitaan kaupallisilta vakuutusyhtiöiltä, kun taas vastuuriskin jakamiseksi perustetaan keskinäisiä P&I-yhdistyksiä. Merikaskovakuutus katsottiin erilliseksi markkinalohkoksi jo Lloyd's Underwriters' Association ja Institute of London Underwriters -nimisistä vakuutuksenantajien yhteenliittymistä tehdyssä komission päätöksessä 93/3/ETY ⁽²⁾.

- (54) Kysynnän kannalta P&I-vakuutus voitaisiin teoriassa jakaa hyvinkin eriytyneisiin lohkoihin joko vakuutettavien alusten (esimerkiksi säiliö-, kalastus-, kuivalastialukset), vakuutuslajin (esimerkiksi omaisuusvahinko-, saastumis-, miehistön tapaturmavakuutus) tai jopa vakuutuksen laajuuden mukaan (rajoittamaton, tiettyyn määrään rajoitettu). P&I-vakuutuksen kaltaiset vakiomuodosta poikkeavat vakuutukset ovat yksilöllisiä tuotteita, jotka sovitetaan vakuutuksenottajan tarpeisiin.

- (55) Kaskovakuutus ja vastuuvakuutus on erotettava kysynnän osalta merijälleenvakuutuksesta, koska kahdessa edellisessä kysyntä on lähtöisin varustamoista, kun taas jälkimmäisessä se on lähtöisin vakuustustoiminnan harjoittajilta. Merijälleenvakuutusta tarjoavat yleensä jälleenvakuustustoimintaan erikoistuneet yritykset. Tosin joissakin tapauksissa myös P&I-yhdistykset voivat myöntää jälleenvakuutuksia muun muassa pienille, riippumattomille keskinäisille P&I-vakuutuksenantajille.

Tarjontapuoli

- (56) Tarjontaa tarkasteltaessa olisi ensin selvitettävä, ovatko edellytykset P&I-vakuutuksen tarjoamiselle samat kuin muiden vakuutuslajien tarjoamiselle, toisin sanoen voisivatko muut vakuutuksenantajat lyhyellä varoitusajalla alkaa tarjota P&I-vakuutuksia. Jos näin on, tuotteen markkinat olisi laajennettava muihin vakuutuksenantajiin. P&I-markkinoille pääsyn lainsäädännölliset esteet eivät ole merkittäviä jo ennestään vahinkovakuutuksia myöntävien yritysten kannalta. Kaksi muuntyyppistä estettä ovat olennaisempia.

- (57) Ensinnäkin P&I-vakuutusten tarjoajilla on oltava joitakin ominaisuuksia, joita muut vakuutusyhtiöt eivät pysty lyhyessä ajassa hankkimaan. Näitä ovat P&I-riskien tekninen tuntemus, maailman tärkeimmät satamat kattava laaja edustajaverkosto, joka pystyy tehokkaasti ratkaisemaan korvausasiat, sekä kehittynyt korvausvaatimusten käsittelyosasto.

- (58) Vielä merkittävämpää on se, että korkeiden P&I-vakuutustasojen myöntämisessä voidaan saavuttaa erittäin suuria mittakaavaetuja. Yleensäkin vakuutuksissa on aina kysymys mittakaavasta. Voidakseen vakuuttaa tietyn riskin vakuutuksenantajan on vakuutettava vähimmäismäärä yksiköitä. Näin se pystyy hajuttamaan riskiä riittävästi voidakseen vähentää korvausmaksujen suuruuden vaihtelua eli varmistaa, että korvausmaksut noudattavat säännönmukaista kaavaa (joka voidaan yleensä selvittää aikaisempien tapahtumien perusteella). Toisin sanoen jos vakuutuksenantaja vakuuttaa

⁽¹⁾ Kok. 1980, s. 3125.

⁽²⁾ EYVL L 4, 8.1.1993, s. 26.

vähimmäismäärän yksiköitä, on erittäin todennäköistä, että se ei joudu maksamaan odottamattomia korvauksia, koska korvausvaatimusten lukumäärä ja suuruus noudattavat aiempien tapahtumien mukaista kaavaa.

Tarvittava vähimmäismäärä on yleensä suhteessa suurempi suuronnettomuusriskin (siis kalliin mutta harvinaisen vahinkotapahtuman) kuin normaalin riskin vakuuttamisessa.

- (59) P&I-vakuutusten alalla vakuutusturvan tarjoamisen edellyttämä vähimmäiskoko on korkea verrattuna koko vakuutusalan markkinoihin. Mittakaavaedut ovat siis markkinoille pääsyn merkittävä este. Saavuttaakseen vähimmäiskoon vakuutusenantajan on sijoitettava huomattavia rahamääriä, jotka se menettää, jollei se menesty markkinoilla (uponneet kustannukset). Päästyään markkinoille vakuutusenantaja vastaa kaikista korvauksista, jotka suoritetaan sen myöntämistä vakuutuksista. Suoritettujen korvausten ja aiempiin korvaustapahtumiin perustuvan kaavan mukaisesti laskettujen vakuutusmaksujen erotus jää vakuutusenantajan tappioksi. Jos vähimmäiskokoa ei saavuteta (ja markkinoille tulo siis epäonnistuu), erotus voi olla korvausmäärien vaihtelun vuoksi hyvinkin suuri (toisin sanoen kaava ei pidäkään paikkaansa). Tämä yleinen huomio P&I-vakuutuksiin liittyvistä mittakaavaeduista pätee siitäkkin huolimatta, että kyseiset edut tietenkin pienenevät tarjotun vakuutusturvan aletessa.
- (60) Näiden kahden tekijän yhteisvaikutuksesta useimmat vastuuvakuutus- ja jälleenvakuuttajat eivät voi toimia P&I-vakuutusmarkkinoilla. Kasko-vakuutusyhtiöt pystyisivät kuitenkin todennäköisesti muita vakuutusyhtiöitä helpommin kehittämään osaamistaan ja korvausjärjestelyjään kattaakseen P&I-riskit. Ne voisivat toimia P&I-markkinoilla tarjoten pienempää vakuutusturvaa. Kuten edellä mainittiin, muutamat niistä tarjoavatkin jo P&I-vakuutuksia, joiden vakuutusturva on enintään 459 miljoonaa euroa (500 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria).
- (61) Mittakaava ei ole P&I-ensivakuutusten tarjoajien jälleenvakuutusmarkkinoille pääsyn suurin este. Myöskään lainsäädännölliset ja tekniset esteet eivät ole merkittäviä. Siksi P&I-yhdistysten lisäksi myös merijälleenvakuutusten antajat, jotka saavuttavat vähimmäiskoon, voivat tarjota muille P&I-vakuutusten antajille jälleenvakuutuksia. Käytännössä merijälleenvakuutusten antajat tarjoavat riippumattomille keskinäisille P&I-vakuutusenantajille jälleenvakuutusta, jonka vakuutusturva on alhainen, ja P&I-yhdistyksille enintään 1,8 miljardin euron (2 miljardin dollarin) jälleenvakuutusta. Korkeampaa

vakuutusturvaa pystyvät nykyisin tarjoamaan vain P&I-yhdistykset.

1.2.2 *Maantieteelliset markkinat*

- (62) Sopimusvastuun ja kolmannen merivahingot kattavilla vakuutuksilla on maailmanlaajuiset markkinat. Varustamot pyrkivät yleensä saamaan aluksilleen parhaat vakuutusehdot riippumatta siitä, missä vakuutusta tarjoava P&I-yhdistys sijaitsee. Nykyään sekä IG että useimmat pienet riippumattomat P&I-vakuutusenantajat myöntävät vakuutuksia kaikkialla maailmassa rekisteröidyille aluksille. Myös P&I-jälleenvakuutusmarkkinat ovat maailmanlaajuiset.

1.2.3 *Päätelmät*

- (63) Edellä olevan perusteella voidaan todeta, että P&I-vakuutus on tuote, jolla on yhtenäiset, maailmanlaajuiset markkinat. Sen vaihdettavuus muihin merivakuutus tuotteisiin on sekä tarjonnan että kysynnän kannalta vähäinen. Vaihdettavuus rajoittuu tarjontapuolella siihen, että riippumattomat keskinäiset P&I-vakuutusyhdistykset ja kaupalliset vakuutusyhtiöt pystyvät tarjoamaan rajoitettua P&I-vakuutusturvaa (enintään 459 miljoonaa euroa eli 500 miljoonaa dollaria).
- (64) P&I-jälleenvakuutukset on erotettava toisistaan tarjotun vakuutusturvan tason mukaan. Noin kahden miljardin dollarin suuruiseen turvaan asti P&I-jälleenvakuutuksia voidaan pitää osana yleisiä, maailmanlaajuisia merijälleenvakuutusmarkkinoita. Sen sijaan merijälleenvakuutuksen antajat eivät nykytilanteessa yllä vaadittavaan vähimmäiskokoon, jotta ne voisivat tarjota korkeampaa P&I-jälleenvakuutusturvaa. Siksi on katsottava, että 1,8 miljardin euron (2 miljardin dollarin) turvan ylittävillä P&I-jälleenvakuutuksilla on omat, erilliset markkinansa.

1.3 Kilpailun rajoittaminen

1.3.1 *Poolisopimus*

- (65) Poolisopimuksen kaltaiseen korvausten jakamista koskevaan sopimukseen sisältyy myös osapuolten välinen sopimus erilaisista vakuutustoimintaan liittyvistä seikoista. Korvausten jakamista koskevien sopimusten luonteeseen kuuluu ilman muuta se, että sopimuspuolet sopivat yhteisesti vähintään vakuutussopimusten ehdoista ja vakuutusturvan tasosta. Näin ne eivät voi tarjota erilaisia vakuutus tuotteita korvausten jakamista koskevan sopimuksen välityksellä.

(66) Tällaista sopimusta ei kuitenkaan voida pitää kilpailun vastaisena ainakaan, jos korvausten jakaminen on tarpeen, jotta sopimuspuolet voivat tarjota sellaisen vakuutuksen, jota ne eivät voisi tarjota yksinään. Kyseessä ei ole kilpailun rajoittaminen silloin, kun poolin jäsenet eivät ole toistensa todellisia tai potentiaalisia kilpailijoita, koska ne eivät yksinään voisi vakuuttaa poolin kattamia riskejä. Tällainen korvausten jakaminen jopa lisää kilpailua, koska sen ansiosta vakuutusyhtiöt, jotka eivät voi tarjota vastaavaa vakuutusturvaa yksinään, voivat yhdistää voimansa ja perustaa uuden yhdistyksen.

(67) Sellaiset korvausten jakamisjärjestelyjen osapuolille asetetut rajoitukset, jotka ovat korvausten jakamisen toimivuuden kannalta välttämättömiä, eivät kuulu 85 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, kunhan korvausten jakaminen ei riko kyseisen kohdan määräyksiä. Niitä on pidettävä korvausten jakamisen liitännäisrajoituksina tai siihen luonnostaan kuuluvina (ks. esimerkiksi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-250/92, *Gottrup-Klim v. Dansk Landbrugs Grovareselskab*, 15.12.1994 antama tuomio⁽¹⁾), jossa 85 artiklan 1 kohdan ei katsottu koskevan yhteistyön toimivuuden kannalta välttämättömiä rajoituksia).

1.3.1.1 Korvausten jakamisen välttämättömyys IG:n P&I-jäsenyhdistysten kannalta

(68) IG:n P&I jäsenyhdistykset ovat vakuuttaneet noin 89 prosenttia maailman tonnistosta, ja seuraavaksi tutkitaankin, onko niiden harjoittama korvausten jakaminen välttämätöntä, jotta P&I-yhdistykset voisivat tarjota nykyistä enintään 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin dollarin) suuruista vakuutusturvaa. Päätelmä on, että IG:n korvausten jakamista koskevat järjestelyt todella ovat välttämättömiä nykyisenkaltaisen vakuutusturvan tarjoamiseksi, koska tällaisen vakuutusturvan tarjoamisen edellyttämä vähimmäiskoko voidaan saavuttaa ainoastaan vakuuttamalla yli 50 prosenttia maailman tonnistosta. Siten toisella vastaavanlaista vakuutusturvaa tarjoavalla toimijalla ei olisi markkinoilla minkäänlaisia menestymismahdollisuuksia.

(69) Kuten edellä selvitettiin (ks. 58 ja 59 kappale), vakuutukseen liittyy tavallisesti mittakaavaetuja. Tietyn riskin vakuuttamiseksi on vakuutettava vähimmäismäärä yksiköitä. Vähimmäismäärän voi saavuttaa vakuutuksenantaja yksinään tai useampi vakuutuksenantaja yhdessä, jos ne sopivat vakuuttavansa tietyt riskit yhdessä. Näin toimivat kaupallisten vakuutusyhtiöiden rinnakkaisvakuutuspoolit

tai rinnakkaisjälleenvakuutuspoolit mutta myös keskinäisten vakuutusyhdistysten korvausten jakamista koskevat sopimukset, kuten nyt käsiteltävässä asiassa.

(70) Tietyn vakuutuksen tarjoamisen edellyttämä vähimmäiskoko voidaan tavallisesti arvioida suoraan analysoimalla sellaisten vakuutuksenantajien markkinaosuudet, jotka voivat tarjota kyseisenlaista vakuutusta tehokkaasti yksinään. Kuten edellä jo selitettiin (ks. 11 – 13 kappale), P&I-vakuutusten markkinoilla on ainoastaan harvoja vakuutusyhdistyksiä, jotka eivät kuulu IG:hen. Lisäksi nämä riippumattomat vakuutusyhdistykset (joista suurin on Ocean Marine noin 2 prosentin markkinaosuudellaan) tarjoavat suhteellisen alhaista, yleensä enintään 459 miljoonan euron (500 miljoonan dollarin) vakuutusturvaa. Siten niitä ei voida käyttää vertailukohtana määrittäessä noin 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin dollarin) suuruisen P&I-vakuutusturvan edellyttämää vähimmäiskokoa.

(71) Jos tietynlaisen vakuutustason tarjoamisen edellyttämää vähimmäiskokoa ei voida suoraan arvioida, koska yksikään vakuutuksenantaja ei tarjoa kyseistä vakuutusta yksinään, on käytettävä epäsuoria menetelmiä. Vähimmäiskoko voidaan arvioida epäsuorasti analysoimalla, millaisia jälleenvakuutuksia erilaiset markkinaosuudet omaavat vakuutuksenantajat voivat saada. Enimmäisvakuutusturva, jonka P&I-yhdistys kykenee tarjoamaan yksinään, riippuukin yleensä siitä, minkälaisen jälleenvakuutuksen se itse saa.

(72) Riippumattomille keskinäisille P&I-yhdistyksille myönnettävän jälleenvakuutuksen enimmäistasoa tiedusteltiin Lontoon johtavilta merivakuutusten välittäjiltä sekä tärkeimmiltä IG:n jälleenvakuuttajilta. Kaikkien vastauksissa todettiin yhtenevästi, että 30 prosentin vakuutusosuus maailman tonnistosta riittäisi 1,38 miljardin euron (1,5 miljardin dollarin) jälleenvakuutukseen, 40 prosentin osuus 1,8 miljardin euron (2 miljardin dollarin), mutta 2,75 miljardia euroa (3 miljardia dollaria) suuremmat määrät edellyttävät yli 50 prosentin osuutta ja siten markkinoilla on tilaa vain yhdelle tällaista vakuutusturvaa tarjoavalle toimijalle. Tämä merkitsee sitä, että tällä hetkellä P&I-yhdistysten harjoittama korvausten jakaminen sinänsä edistää kilpailua.

(73) Teoriassa voidaan väittää, että aluksille, joiden riskit ovat vähäisemmät, pitäisi tarjota nykyistä kattavampaa jälleenvakuutusturvaa. Tämän osalta vakuutusvälittäjiä ja jälleenvakuuttajia pyydettiin

⁽¹⁾ Kok. 1994, s. I-5641.

määrittämään enimmäisjälleenvakuutus, joka voitaisiin myöntää kuvitteelliselle yhdistykselle, joka ei vakuuta säiliö- tai matkustaja-alkusia eli niitä kahta alustyyppiä, joista on aiemmin aiheutunut suurimmat korvauskustannukset. Saatujen vastausten mukaan tällaiselle kuvitteelliselle yhdistykselle myönnettävän jälleenvakuutuksen rajat ovat samat kuin sellaisen yhdistyksen, joka vakuuttaa kaikkia alustyyppiä.

- (74) Edellä 72 ja 73 kappaleessa esitettyjen todisteiden pohjalta on pääteltävä, että IG:n korvausten jakamisjärjestelyt ovat ainoa käytettävissä oleva vaihtoehto 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardin dollarin) yltävän vakuutusturvan tarjoamiseksi. Siten ei ole epäilystäkään, etteikö kaikkia korvausten jakamisesta tehdyn sopimuksen toimivuuden kannalta välttämättömiä rajoituksia (siihen suoraan liittyviä rajoituksia) olisi pidettävä perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan kanssa yhteensopivana.

1.3.1.2 Poolisopimukseen suoraan liittyvät rajoitukset

1.3.1.2.1 Yhteisen vakuutusturvan vähimmäistaso

- (75) Sekä GSCC:n kantelussa että väitetiedoksiannossa katsottiin, että poolisopimukseen aiemmin sisältynyt lauseke, jossa määrittiin kaikkien yhdistysten tarjoamasta yhteisestä vakuutusturvasta (enintään 16,5 miljardia euroa eli 18 miljardia dollaria), ei ollut poolisopimuksen toimivuuden kannalta välttämätön ja rajoitti kilpailua. Se esti yhdistyksiä tarjoamasta varustamoille eri tasoista vakuutusturvaa. Toisin sanoen se esti yksittäisiä varustamoja hankkimasta sen tasoista turvaa kuin ne todella halusivat tai tarvitsivat aluksiinsa liittyvien riskien vuoksi.

- (76) Nytemmin poolisopimusta on muutettu sen selventämiseksi, että P&I-yhdistykset voivat vapaasti tarjota yhteisesti sovittua korkeampaa vakuutusturvaa noin 3,9 miljardiin euroon asti (4,25 miljardia dollaria). Muutetussa poolisopimuksessa ei siten enää määrätä yhdestä yhteisestä vakuutusturvasta vaan ainoastaan vakuutusturvan yhteisestä vähimmäistasosta, jonka kaikki sopimuspuolet tarjoavat. Siten yhdistyksiä ei enää estetä tarjoamasta korkeampaa vakuutusturvaa. Niitä ei myöskään estetä tarjoamasta alhaisempaa vakuutusturvaa yksinään.

- (77) Korvausten jakamisjärjestely ei voi toimia kunnolla, elleivät kaikki sen osapuolet sovi vähintään yhdestä tarjottavasta vakuutusturvan tasosta. Yksikään osapuoli ei suostuisi jakamaan poolissa sellaisten yhdistysten vahingonkorvauskustannuksia, joiden korvaukset perustuvat korkeampaan vakuutusturvaan kuin mitä se itse pystyy tarjoamaan. Näin voi käydä kaupallisessa poolissa, koska kaikki jäsenet maksavat pooliin vain vakuutusmaksut ja nämä vaihtelevat tarjotun vakuutusturvan mukaisesti. Koska keskinäiset vakuutusyhdistykset eivät peri vakuutusmaksuja, niiden korvausten jakamista koskevissa sopimuksissa ei ole toimivaa menettelmää, jolla suurempia korvausvaatimuksia esittävät sopimuspuolet voitaisiin pakottaa hyvittämään nämä muille jäsenille.

- (78) Tämä ei merkitse sitä, että IG:n jäsenyhdistykset olisivat luopuneet mahdollisuudesta tarjota yhteisesti myös muun tasoista vakuutusturvaa. Sen lisäksi, että ne sopivat korvausten jakamisjärjestelyn kautta tarjottavasta vakuutusturvan vähimmäistasosta, kaikki jäsenet tai vain sellaiset, jotka haluavat jakaa myös suuremmat korvaukset, voivat tehdä erityisiä lisäsopimuksia, joissa tarjotaan korkeampi vakuutusturva. Väitetiedoksiannossa viitataan asiakirjoihin, jotka todistavat IG:n keskustelleen aiemmin useiden tällaisten järjestelmien toteutettavuudesta. Näiden todisteiden lisäksi useat P&I-yhdistykset myönsivät tietojensaantipyyntöihin antamissaan vastauksissa, että tällaisten järjestelmien käyttöönotto olisi teknisesti mahdollista.

- (79) On pääteltävä, että yhteistä vakuutusturvaa koskeva lauseke ei rajoita kilpailua 85 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla. Yhdistykset ovat ainoastaan sopineet tarjoavansa vähintään tietyn tasoisen vakuutusturvan korvausten jakamista koskevan sopimuksen kautta, joka on tällaisen järjestelmän toiminnan kannalta välttämätön sopimus. Ne voivat vapaasti tarjota yksinään tai yhdessä muiden yhdistysten kautta mitä tahansa muuta sopivaksi katsomaansa vakuutusturvaa.

1.3.1.2.2 Sääntöjen ja kirjanpitoikäntöjen yhteinen hyväksyminen

- (80) Poolisopimukseen sisältyy lauseke, jossa määrätään, että yhdistysten vakuutusmaksuihin sovellettaville säännöille on saatava hyväksyntä 3/4:lta poolisopimuksen osapuolista. Tämä lauseke estää P&I-yhdistyksiä tarjoamasta erilaisia vakuutusehtoja korvausten jakamista koskevissa sopimuksissa.

(81) Kuten mikä tahansa rinnakkaisvakuutus- tai rinnakkaisjälleenvakuutuspooli, korvausten jakamista koskeva sopimus voi toimia kunnolla vain, jos kaikki jäsenet hyväksyvät ehdot, jotka jokainen niistä sisällyttää vakuutuksiinsa. Yhtäkään jäsentä ei pitäisi pakottaa osallistumaan vakuutusturvan tarjoamiseen sellaisin vakuutusehdoin, joita se ei ole hyväksynyt. Siten poolisopimuksen lauseketta, jossa määrätään, että poolisopimuksen muiden jäsenten on hyväksyttävä kunkin yhdistyksen vakuutus sopimusten ehdot ("säännöt"), voidaan pitää IG:n korvausten jakamisjärjestelyiden toiminnan kannalta välttämättömänä.

1.3.1.2.3 Jälleenvakuutuksen ottaminen yhdessä

(82) Kuten edellä (ks. 16 kappale) todettiin, 27,42 miljoonaa euroa (30 miljoonaa dollaria) ylittävät korvaukset aina 1,8 miljardiin euroon (2 miljardiin dollariin) saakka katetaan yksittäisyli vahinkoryhmäjälleenvakuutuksesta. Yhdistykset sopivat tästä jälleenvakuutuksesta yhdessä kaupallisten vakuutusyhtiöiden kanssa poolisopimuksen 12 §:n mukaisesti. Kysymyksessä on sopimus jälleenvakuutuksen ostamisesta yhdessä.

(83) Tarvikkeiden yhteishankintoja voidaan pitää 85 artiklan 1 kohdan vastaisina. Heinäkuun 9 päivänä 1980 tehdyssä komission päätöksessä 80/917/ETY (*National Sulphuric Acid Association*)⁽¹⁾ katsottiin, että Yhdistyneen kuningaskunnan rikkihapon tuottajien yhdistyksen ostopooli rajoitti kilpailua. Kyseisessä asiassa yhteishankintoja koskevalle sopimukselle myönnettiin poikkeus muun muassa sen vuoksi, että se varmisti rikin jatkuvan saannin myös silloin kun siitä oli pulaa eikä poolin jäseniä veloitettu ostamaan kaikkea tarvitsemaansa rikkiä poolin kautta.

(84) Korvausten jakamista koskevan sopimuksen toiminnan kannalta jälleenvakuutusta ei tavallisesti tarvitse ottaa yhteisesti, koska jokainen kyseisen sopimuksen osapuoli voi jälleenvakuuttaa oman osuutensa korvauksista itsenäisesti. Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todistettu (ks. 72–74 kappale), että useimmat P&I-yhdistykset eivät olisi saaneet nykyisentasoista jälleenvakuutusta, ellei vakuutusta olisi otettu yhteisesti. Tämä edellyttäisi, että yhdistys on vakuuttanut yli 50 prosenttia maailman tonnista, kun tällä hetkellä suurimman P&I-yhdistyksen markkinaosuus on 16,34 prosenttia (ks. 10 kappale). Siten on päätettävä, että jälleenvakuutuksen ottaminen yhteisesti

on välttämätöntä IG:lle, jotta se voi tarjota vakuutusturvaa nykyisin ehdoin. Siten se ei kuulu 85 artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisalaan.

1.3.2 *International Group Agreement (IGA-sopimus)*

1.3.2.1 *Eroamismaksuja koskevat säännöt*

(85) Kuten ensimmäisen P&I-yhdistyksistä tehdyn komission päätöksen 85/615/ETY 27 kappaleessa todetaan, eroamismaksujen laskentamenetelmät eivät sinänsä aiheuta selviä rajoituksia, mutta niitä voidaan käyttää vahvistamaan yhdistyksen vaihtoa koskevia rajoituksia. Tällaisilla säännöillä voidaan rajoittaa entisestään varustamon mahdollisuuksia hyötyä jonkun muun yhdistyksen tarjoamista edullisemmista hinnoista. Maksu, jonka vakuutusentantajayhdistys perii eroamisen yhteydessä, voi siten estää varustamo siirtymistä yhdistyksestä toiseen.

(86) Eroamismaksuja koskevat säännöt ovat kuitenkin poolisopimuksen toimivuuden kannalta välttämättömiä. Niiden avulla estetään se, että yhdistyksestä eronnut varustamo ei maksa entiselle yhdistykselleen osaansa vastuista, joita yhdistykselle on aiheutunut niinä vuosina, jolloin varustamo oli sen jäsenenä, mutta joita ei vielä eroamishetkellä ole maksettu. Säännöt eivät ole tähän tavoitteeseen verrattuna suhteettomia: ne edellyttävät ainoastaan pankkitakausta (maksu suoritetaan vasta kun vastuut on määritelty) ja eroamismaksun suuruudesta voi aina valittaa riippumattomalle asiantuntijakomitealle.

1.3.2.2 *Alusten vakuuttamista koskevien tarjousten säännöt*

(87) Tarjousmenettelyt rajoittavat P&I-yhdistysten vapautta kilpailla alusten vakuuttamista koskevilla hintatarjouksilla. Ennen IGA-sopimuksen muuttamista rajoitukset velvoittivat yhdistykset sisällyttämään hintaan kaikki kustannustekijät. IGA-sopimukseen tehtävien muutosten jälkeen yhdistykset voivat päättää vapaasti hallintokulut kattavasta hinnan osasta, mutta muiden kustannustekijöiden määrittämistä rajoitetaan edelleen. Helmikuun 20 päivän menettely estää P&I-yhdistystä tekemästä nykyisen vakuutusentantajan tarjousta halvempaa tarjousta muiden kustannustekijöiden kuin hallintokulujen osalta, paitsi jos asiantuntijakomitea katsoo vakuutusentantajan tarjouksen kyseisten kustannustekijöiden osalta kohtuuttoman kalliiksi.

⁽¹⁾ EYVL L 260, 3.10.1980, s. 24.

(88) Yhdistysten tarjouksia rajoitetaan niiden kustannustekijöiden osalta, jotka kuvastavat yhdistysten maksettaviksi tulevien korvausten kustannuksia. Tarjousmenettelyjä sovelletaan sekä yhdistysten jakamiin korvauksiin (4,57 miljoonan euron eli 5 miljoonan dollarin ja 27,4 miljoonan euron eli 30 miljoonan dollarin välisiin korvauksiin ja jälleenvakuutukseen) että kustannuksiin, joista jokainen yhdistys vastaa itse (enintään 4,57 miljoonan euron eli 5 miljoonan dollarin korvauksiin); tätä kutsutaan omavastuutasoksi.

1.3.2.2.1 Rajoituksen välttämättömyys

(89) Korvausten jakamista koskeva sopimus edellyttää sopimuspuoilta aina jonkinasteista kurinalaisuutta, kun päätetään niiden jakamia kustannuksia vastaavista hinnoista. Mikään yhdistys ei suostuisi jakamaan korvauksia toisen yhdistyksen kanssa, joka tarjoaa halvempaa vakuutusta vastaavien vahinkojen kattamiseksi. Eikä yksikään asiakas pysyisi ensiksi mainitun yhdistyksen asiakkaana, koska jälkimmäiseltä saisi halvemmalla saman, kaikkien P&I-yhdistysten yhteisesti kattaman vakuutus-turvan.

(90) Nyt käsiteltävässä asiassa P&I-yhdistykset jakavat korvaukset 4,57 miljoonasta eurosta (5 miljoonasta dollarista) 27,4 miljoonaan euroon (30 miljoonaan dollariin) asti ja ottavat yhdessä suurempien korvausten edellyttämän jälleenvakuutuksen; jos korvaus nousee vielä tätäkin suuremmaksi (*overspill*), ne jakavat sen 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardiin dollariin) saakka. On tärkeää, että ne noudattavat kurinalaisuutta päättäessään jaettavia kustannuksia vastaavista hinnoista. Kurinalaisuus toteutetaan tarjousmenettelyjen kautta sekä antamalla säiliöalusten osalta poolissa jaettavia korvauskustannuksia koskeva suositus.

(91) Nämä säännöt eivät ole tavoitteisiinsa verrattuna suhteettomia. Tarjousmenettelyt jättävät vakuutuksenantajayhdistyksen tehtäväksi ainoastaan sopivan hinnan määrittämisen, ja niillä pyritään vain varmistamaan, että kyseisen yhdistyksen kanssa korvaukset jakavan yhdistyksen tarjouksessa ei aliteta ensin mainitun ilmoittamia korvauskustannuksia. Ainostaan säiliöalusten kohdalla IG menee

pitemmälle ja antaa vuosittain ei-sitovan hintasuosituksen poolisopimuksen mukaisesti jaettavien korvausten varalta. Tämä sääntö johtuu säiliöaluksiin kohdistuvista erityisriskeistä (ne ovat yleensä suuronnettomuuksia, joita sattuu harvoin, mutta joiden korvausvastuut ovat erittäin suuret).

(92) Muutetut tarjousmenettelyt koskevat kuitenkin myös sellaisia kustannuksia, joita ei jaeta yhdistysten kesken, eli omavastuuosuutta (enintään 4,57 miljoonan euron eli 5 miljoonan dollarin) korvauskustannukset). Näiden kustannusten osalta tarjousmenettelyissä mennään pitemmälle kuin olisi korvausten jakamisjärjestelyn säilyttämisen kannalta välttämätöntä. Jakamattomien kustannusten osalta ei ole mitään tarvetta varmistaa, että yhdistykset eivät alita toistensa tarjouksia. Yhdistysten, jotka voivat alentaa kyseiset kustannukset kilpailijansa kustannuksia alhaisemmiksi, olisi voitava periä alhaisempia maksuja. Kustannusten omavastuuosuudella käytävä hintakilpailu ei ole omiaan vaarantamaan korvausten jakamisjärjestelyä.

(93) Tämän vuoksi voidaan päätellä, että tarjousmenettelyt eivät ole korvausten jakamisjärjestelyn kannalta välttämättömiä siltä osin kuin niitä sovelletaan omavastuuseen kuuluvia korvauksia kuvastavaan kustannustekijään.

1.3.2.2.2 Rajoituksen tuntuvuus

(94) Koska P&I-yhdistysten osuus P&I-vakuutusten maailmanlaajuisista markkinoista on noin 89 prosenttia ja järjestelmään kohdistuu sen ulkopuolelta vain hyvin vähän kilpailua, yhdistysten välisen hintakilpailun rajoittamisella on tuntuvaa vaikutusta P&I-vakuutusten maailmanmarkkinoihin.

(95) IGA-sopimuksen muuttamisen jälkeen hintakilpailu on mahdollista hallintokuluihin kuuluvan kustannustekijän osalta. Tämä ei merkitse sitä, etteikö kilpailun rajoittaminen omavastuuseen kuuluvan kustannustekijän osalta vaikuttaisi tuntuvasti yhdistysten väliseen kilpailuun. Omavastuuseen kuuluvien korvausten osuus on arvoltaan 82 prosenttia ja määrältään 99 prosenttia kaikista IG:n maksamista korvauksista (ks. 16 kappale).

(96) On totta, että rajoitusta sovelletaan vain vuoden ajan. Vuosi sen jälkeen kun varustamo on siirtynyt toisen yhdistyksen asiakkaaksi, uusi yhdistys voi tarjota alhaisempia maksuja kuin mitä sen oli tarjottava ensimmäisenä vuotena. Tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että rajoitus ei olisi tuntuva. Kilpailun kannalta yhdistys hyötyy halvemman hinnan tarjoamisesta siinä vaiheessa, kun varustamo harkitsee yhdistyksen vaihtamista, joten yhdistyksellä on syy tällaiseen toimintaan silloin eikä vuotta myöhemmin.

(97) Ei myöskään voida väittää, että helmikuun 20 päivän menettelyllä ei ole tuntuva vaikutusta kilpailuun, koska on olemassa myös vaihtoehtoinen menettely, syyskuun 30 päivän menettely, jossa yhdistys voi tarjota halvemman hinnan kuin vakuutusenantaja. Vaikka tämä oli komission käsitys vuonna 1985, kun syyskuun 30 päivän menettely hyväksyttiin, kokemukset ovat osoittaneet, että menettelyllä ei ollut toivottua vaikutusta. Tällä menettelyllä on vaihdettu yhdistystä ainoastaan kerran (ks. 33 kappale).

(98) Oikeastaan ei ole yllättävää, että syyskuun 30 päivän menettely on osoittautunut puutteelliseksi korjauskeinoksi. Tähän on kaksi syytä. Ensinnäkin sitä on sovellettava viisi kuukautta ennen vakuutuksen uudistamispäivää. Tämä on aivan liian varhainen ajankohta, jotta yhdistys voisi tehdä täsmällisen tarjouksen (silloin ei esimerkiksi vielä voida tietää, millaiset tulevat olemaan kyseisenä ajankohtana vallitsevat jälleenvakuutusmaksut). Toiseksi jos vakuutusenantaja pyytää riippumattonta asiantuntijakomiteaa arvioimaan, onko tarjottu hinta liian alhainen, ja komitea katsoo, että hinta todellakin on liian alhainen, tarjouksen esittäneelle yhdistykselle määrättävä rangaistus on erittäin kova: muut yhdistykset eivät myönnä sille kyseisen aluksen osalta jälleenvakuutusta kahteen vuoteen.

1.3.2.3 Säiliöaluksista aiheutuvia vähimmäiskustannuksia koskevat säännöt

(99) IG antaa vuosittain suosituksen kohtuullisesta vähimmäisvarauksesta, joka yhdistysten olisi sisällytettävä tarjouksiinsa säiliöalusten vahinkojen poolille aiheuttamien korvauskustannusten varalta (ks. 38–39 kappale). Vaikka suositus ei ole sitova, IGA-sopimuksen nojalla yhdistykset voivat antaa asiantuntijakomitean ratkaistavaksi kaikki toisen

yhdistyksen tekemät säiliöaluksia koskevat tarjoukset, joissa niiden mielestä ei ole otettu riittävästi huomioon kaikkia korvausten kustannustekijöitä. Jos komissio katsoo tämän pitävän paikkansa, yhdistys menettää poolin tuomat edut kahden vuoden ajan. Näin ankara rangaistus siitä, että komitea katsoo, että tarjouksessa ei ole otettu riittävästi huomioon kaikkia korvausten kustannustekijöitä, estää yhdistyksiä käytännössä poikkeamasta suosituksesta.

(100) Siltä osin kuin suositus kattaa myös omavastuuseen kuuluvat kustannukset, sitä on pidettävä edellä esitetystä syistä (ks. 88 ja 97 kappale) tuntuvana kilpailunrajoituksena eikä se ole poolisopimuksen toimivuuden kannalta välttämätön.

1.3.3 Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan

(101) IG:n järjestelyillä on tuntuva vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Ensinnäkin IG:n P&I-jäsenyhdistykset ovat vakiinnuttaneet asemansa useammassa kuin yhdessä jäsenvaltioissa sekä kolmansissa maissa. Lisäksi IG:n jäsenet tarjoavat vakuutuksia kaikkien jäsenvaltioiden aluksille sekä kolmansien maiden aluksille. Itse asiassa IG on vakuuttanut lähes kaikki yhteisön alukset.

1.3.4 Päätelmä: kilpailunrajoitukset P&I vakuutusmarkkinoilla

(102) Sekä tarjousmenettelyt että säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskeva suositus ovat kilpailunrajoituksia siltä osin kuin niitä sovelletaan omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin. Näillä rajoituksilla on tuntuva kielteinen vaikutus P&I-vakuutusten maailmanlaajuisilla markkinoilla ja ne vaikuttavat merkittävästi jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Siten ne kuuluvat perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisalaa.

1.4 85 artiklan 3 kohdan mukainen poikkeus

1.4.1 Vakuutusalan ryhmäpoikkeuksen sovellettavuus

(103) On esitetty, että poolisopimus ja IGA-sopimus ovat rinnakkaisjälleenvakuutussopimuksia siten kuin ne on määritelty perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta tiettyihin vakuutusalan sopimusten, päätösten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 21 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3932/92 (1) 10 artiklan 2 kohdan b alakohdassa. Kyseisessä artiklassa rinnakkaisvakuutusryhmittymä määritellään ryhmittymäksi, joka koostuu vakuutusyrityksistä, jotka jälleenvakuuttavat keskinäisesti kokonaan tai osittain tietyistä riskien ryhmästä johtuvat sitoumuksensa.

(1) EYVL L 398, 31.12.1992, s. 7.

(104) Yhteisön oikeuskäytännön perusteella ei ole selvää, kattaako vakuutusalan ryhmäpoikkeus myös keskinäisten vakuutusyhtiöiden korvausten jakamisjärjestelyt, mutta tässä asiassa kysymystä ei tarvitse ratkaista, koska IG:n järjestelyt eivät täytä kaikkia ryhmäpoikkeuksen soveltamiselle asetettuja edellytyksiä. Sen jäsenten markkinaosuus esimerkiksi ylittää huomattavasti sallitut 15 prosenttia.

1.4.2 Yksittäispoikkeus

(105) Vaikka IG:n järjestelyt eivät vastaa asetuksessa (ETY) N:o 3932/92 annettua rinnakkaisvakuutusryhmittymän määritelmää, yksittäispoikkeus voidaan myöntää 85 artiklan 1 kohdan vastaisille järjestelyn määräyksille eli tarjousmenettelyille ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskeville säännöille siltä osin kuin niitä sovelletaan omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin.

1.4.2.1 Taloudellisen kehityksen edistäminen

(106) Kuten edellä selvitettiin (ks. 72 kappale), voidakseen tarjota enintään 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin Yhdysvaltain dollarin) P&I-vakuutuksen nykyisin kustannuksin vakuutuksenantajalla on oltava yli 50 prosentin markkinaosuus, jotta sille esitettyjen korvausvaatimusten suuruus ei vaihtelisi liian paljon ja jotta se saisi riittävän jälleenvakuutuksen. Yhdelläkään vakuutuksenantajalla ei ole yksinään näin suurta markkinaosuutta ja siten riskien jakaminen useamman vakuutuksenantajan kesken, jolloin yhteinen markkinaosuus ylittää 50 prosenttia, on tällä hetkellä ainoa alan käytettävissä oleva keino mainitun vakuutusturvan tarjoamiseksi. IG:n järjestelyt edistävät siten talouselämän kehitystä varmistamalla, että markkinoilla on saatavilla 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin Yhdysvaltain dollarin) suuruista P&I-vakuutusturvaa.

(107) Enintään 3,9 miljardin euron (4,25 miljardin Yhdysvaltain dollarin) suuruisen vakuutusturvan saatavuudesta on välitöntä hyötyä varustamolle. Tarjoamalla tällaisen vakuutusturvan IG kattaa suurimman osan P&I-vakuutusten maailmanlaajuisesta kysynnästä ja takaa sen, että meriliikenteeseen ja muuhun alan toimintaan sovelletaan riittävää sopimusvastuun ja kolmannen vahingot kattavaa vakuutusturvaa.

(108) Tällaisesta vakuutusturvasta hyötyvät myös varustamoiden loppuasiakkaat, sekä matkustajat että rahtaaajat. Ilman poolijärjestelyä näin suurta vakuutusturvaa ei olisi yleisesti saatavilla ja jos vastaavansuuruisia vahinkoja tapahtuisi, osa asiakkaista todennäköisesti ei saisi korvausta varustamolta. Sama pätee kehen tahansa kolmanteen, joka saataisi kärsiä varustamon aiheuttamista vahingoista, joita sopimusvastuu ei kata (esimerkiksi meren saastuminen).

1.4.2.2 Rajoituksen välttämättömyys

(109) Kuten edellä selvitettiin (ks. 88 – 99 kappale), tarjous säännöt ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevat säännöt eivät ole korvausten jakamisjärjestelyn kannalta välttämättömiä siltä osin kuin niitä sovelletaan kustannuksiin, joita yhdistykset eivät jaa, erityisesti omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin (enintään 4,57 miljoonan euron eli 5 miljoonan Yhdysvaltain dollarin suuruisten korvausvaatimusten kustannukset).

(110) Nyt käsiteltävän asian osalta komissio kuitenkin myöntää, että voi olla mahdotonta tai ainakin erittäin monimutkaista ja vaivalloista kehittää sopiva menetelmä, jolla varmistettaisiin, että tarjousmenettelyjä ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevia sääntöjä sovelletaan todella vain poolisopimuksen nojalla jaettaviin kustannuksiin eikä omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin.

(111) Ennen kuin yhdistys tekee tarjouksen aluksen vakuuttamisesta, se arvioi alukseen liittyvät kokonaisriskit. Toisin sanoen se arvioi, kuinka usein aluksesta voisi aiheutua yhdistykselle korvausvaateita ja kuinka vakavia ne olisivat. Jos tarjousmenettelyjä ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevia sääntöjä sovelletaan vain siihen osaan hintaa, joka perustuu jaettuihin kustannuksiin, yhdistyksen olisi keinoitekoisesti tehtävä erillinen arvio mahdollisuudesta, että kyseisestä aluksesta aiheutuu alle 4,57 miljoonan euron (5 miljoonan Yhdysvaltain dollarin) korvausvaatimus. Koska riskin arvioiminen perustuu subjektiivisiin mittareihin (esimerkiksi aluksen turvajärjestelyihin, miehistön koulutukseen), yhdistyksen olisi helppo peukaloida arviota vähentämällä omavastuuosuuden ja lisäämällä jaettujen kustannusten suhteellista painoarvoa. Koska omavastuuseen kuuluvat kustannukset jäävät tarjousmenettelyjen ulkopuolelle, vähentämällä omavastuun painoarvoa yhdistys voisi laskea hintaansa kilpailukeinona asiakkaiden

houkuttelemiseksi. Jaettujen kustannusten painoarvon keinotekoinen lisääminen merkitsisi säiliöalusten kohdalla sitä, että yhdistys voisi samanaikaisesti noudattaa vähimmäiskustannuksista annettua suositusta.

- (112) Tällaisen peukaloinnin estämiseksi kehitetyillä valvontajärjestelmillä olisi seurattava tarkkaan yhdistysten tekemiä riskiarvioita ja erityisesti selvítettävä, johtaako mahdollisesti omavastuuseen kuuluvien kustannusten painoarvon lisääminen tai vähentäminen kohtuuttoman tarjouksen tekemiseen. Riskiarvioinnin subjektiivisuuden vuoksi tämä olisi erittäin monimutkaista ja aikaa vievää. Se ylittäisi monimutkaisuudeltaan riippumattomalle asiantuntijakomitealle nykyisin annettavat tehtävät, jotka edellyttävät vain yhdistysten tekemän koko riskiarvioinnin kohtuullisuuden tarkistamista eivätkä koske sen jokaista osatekijää erikseen. Omavastuuosuuden jättäminen tarjousmenettelyjen ulkopuolelle lisäisi voimakkaasti kiistanalaisten tarjousten määrää ja siten myös komiteaan tuotavien asioiden määrää. Nykyiselle riippumattomalle asiantuntijakomitealle tai muulle tätä varten perustettavalle elimelle tuskin voidaan antaa tehtäväksi valvoa suuria määriä kiistanalaisia ja pääasiassa subjektiivisia tarjouksia johdonmukaisella tavalla ja kohtuullisessa ajassa.

1.4.2.3 Kilpailua ei poisteta

- (113) Tarjousmenettelyt ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevat säännöt eivät poista kilpailua P&I-vakuutusmarkkinoilla. IG:llä ei ensinnäkään ole hallussaan koko maailmanmarkkinoita vaan ainoastaan 89 prosenttia niistä. Kolmannet vakuutusten tarjoajat kattavat loput kysynnästä ja kilpailevat sekä keskenään että IG:n kanssa.
- (114) Lisäksi P&I-yhdistysten välinen kilpailu korvauskustannuksia kuvastavan kustannustekijän suhteen (tarjousmenettelyjen alaiset kustannustekijät) on erittäin tärkeä mutta ei ainoa kilpailutekijä. Yhdistykset voivat kilpailla muiden kuin hintaan liittyvien tekijöiden suhteen (kuten korvausten käsittelypalvelut) sekä hallintokuluista muodostuvan kustannustekijän suhteen. Hallintokuluja on mahdollista alentaa ja siten niiden avulla voidaan käydä hintakilpailua. Kuluja alentaminen voidaan saavuttaa mittakaavaetujen kautta, tehokkaan hallinnon kautta ja painostamalla johtajia voitto-

marginaalien pienentämiseen (on syytä pitää mielessä, että yhdistyksiä johtavat yleensä riippumattomat yritykset, jotka pyrkivät toiminnassaan voittoon). Jos yhdistykset päättävät olla veloittamatta kaikkia hallintokuluja ja kuittaavat ne sijoituskuluina (ks. 35 kappale), kilpailu toimii edelleen, koska hallintokulujen aleneminen näkyy varustamoilta perittävien täydennysmaksujen alenemisena.

- (115) Avoimuutta koskevien sääntöjen sisällyttäminen muutettuun IGA-sopimukseen (ks. 36 kappale), lisää hallintokuluihin perustuvaa kilpailua. Säännöt velvoittavat yhdistykset julkaisemaan keskimääräisen menosuhteensa, joka osoittaa hallintokulujen osuuden vakuutustulojen ja sijoitustuottojen summasta viiden vuoden aikana, minkä ansiosta varustamot voivat vertailla yhdistysten tehokkuutta sen kustannustekijän suhteen, josta yhdistykset voivat päättää itse, ja tehdä valintansa tämän mukaisesti.

1.4.3 Päätelmä

- (116) Edellisten kappaleiden perusteella voidaan päätellä, että sekä tarjousmenettelyt että säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskeva suositus ovat perustamis-sopimuksen 85 artiklan 1 kohdan vastaisia siltä osin kuin ne koskevat omavastuuseen kuuluvia kustannuksia, mutta ne täyttävät 85 artiklan 3 kohdan edellytykset ja siten niille voidaan myöntää yksittäispoikkeus. Niitä voidaan pitää poolisopimuksen tuoman taloudellisen hyödyn ja kuluttajille koituvien etujen toteutumisen kannalta välttämättöminä, eivätkä ne poista kilpailua P&I-vakuutusmarkkinoilla.
- (117) Tarjousmenettelyille ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevalle suositukselle myönnettävän yksityispoikkeuksen pitäisi kuitenkin olla voimassa vain niin kauan kuin poolisopimus on välttämätön, jotta P&I-yhdistykset saavuttavat vähimmäiskoon, jonka ansiosta ne voivat tarjota sellaista vakuutus-turvaa, johon ne eivät pystyisi yksinään (ks. 72 kappale).

Komissio peruuttaa tällä päätöksellä myönnetyn poikkeuksen asetuksen N:o 17 8 artiklan 3 kohdan nojalla, jos IG:n jäsenten yhteinen markkinaosuus on yli kaksi kertaa niin suuri kuin mitä IG:n sisällä kulloinkin sovitavan vakuutusturvan tarjoaminen taloudellisesti edellyttää. Tällöin markkinoilla olisi tilaa kahdelle toimijalle eikä poolisopimusta siten

voitaisi enää pitää vähimmäiskoon saavuttamisen kannalta välttämättömänä. Vähimmäiskokohan vastaa markkinaosuutta, joka on tarpeen, jotta voidaan kohtuudella varmistaa, että vakuutusturva voidaan tarjota hintaan, joka vastaa IG:n jäsenten tonnikohtaisia korvauskustannuksia kyseisellä hetkellä.

2. 86 ARTIKLA

- (118) Perustamissopimuksen 86 mukaan kiellettyä on yhden tai useamman yrityksen määräävän aseman väärinkäyttö yhteismarkkinoilla tai niiden merkittäväällä osalla, jos se on omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

2.1 Määräävä asema

- (119) Yhteisöjen tuomioistuin (asiassa 85/76, *Hoffmann-La Roche v. komissio*⁽¹⁾), 38–39 kohta) on määritellyt määräävän aseman seuraavasti:

”jonkin yrityksen vahva taloudellinen asema, jonka avulla se voi estää tehokkaan kilpailun relevanteilla markkinoilla, koska sillä on huomattava mahdollisuus itsenäiseen toimintaan kilpailijoihinsa, asiakkaihinsa ja lopulta kuluttajiin nähden. Tällainen asema ei sulje pois tiettyä kilpailua, mutta se antaa tällaisessa asemassa olevalle yritykselle mahdollisuuden, jollei päättää niin ainakin vaikuttaa huomattavasti niihin olosuhteisiin, joissa mainittu kilpailu kehittyi, ja joka tapauksessa toimia suuressa määrin niin, ettei sen tarvitse ottaa kilpailua huomioon ellei tällaisesta asenteesta aiheudu sille haittaa.”

- (120) Määräävä asema voi olla yhdellä yrityksellä tai useamman yrityksen muodostamalla ryhmällä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määritellyt yhteisen määräävän aseman tilanteeksi, jossa kahta tai useampaa itsenäistä taloudellista yksikköä yhdistävät tietyillä markkinoilla sellaiset taloudelliset siteet, että niiden ansiosta niillä on määräävä asema samoilla markkinoilla toimivien muiden yritysten suhteen (tuomio yhdistetyissä asioissa T-68/89, T-77/89 ja T-78/89, *Società Italiana Vetro & Ors v. komissio*)⁽²⁾). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisti äskettäin tämän kannan yhdiste-

tyissä asioissa T-24/93, T-25/93, T-26/93 ja T-28/93, *Compagnie Maritime Belge v. komissio*⁽³⁾), 8 päivänä lokakuuta 1996 antamassaan tuomiossa, jossa se vahvisti komission päätöksessä 93/82/ETY (*Cewal*)⁽⁴⁾ esitetyn toteamuksen, jonka mukaan linjakonferensseilla oli yhteinen määräävä asema; näin oli todettu jo komission päätöksessä 92/262/ETY (*French-West African Shipowners Committees*)⁽⁵⁾).

- (121) IG:n P&I jäsenyhdistykset ovat itsenäisiä yksiköitä, joilla on vahvat taloudelliset siteet, joiden ansiosta niillä on yhdessä määräävä asema noin 1,8 miljardin euron (2 miljardia Yhdysvaltain dollarin) turvan ylittävillä maailmanlaajuisilla P&I-ensivakuutusten ja P&I-jälleenvakuutusten markkinoilla (ks. merkityksellisten markkinoiden kuvaus 52–64 kappaleessa).
- (122) IG:n P&I-jäsenyhdistyksillä on korvausten jakamista koskeva järjestely, joka luo niiden välille voimakkaat taloudelliset siteet: ne jakavat jäsentensä korvaukset tiettyyn rajaan asti, noudattavat erityisiä yhteisiä menettelyitä ja tarjotessaan vakuutuksia muiden P&I-yhdistysten jäsenille, ottavat yhdessä jälleenvakuutuksen, sopivat jäsenilleen tarjottavista vakuutusehdoista ja harjoittavat yhteistyötä monissa muissa P&I-vakuutuksiin liittyvissä asioissa. Koska ne lisäksi ovat sopineet yhteisistä vakuutusehdoista ja erityisesti yhden tietynsuuruisen vakuutusturvan tarjoamisesta, ne noudattavat yhteisiä toimintaperiaatteita markkinoilla.
- (123) IG:n P&I jäsenyhdistysten yhteinen asema selvästi määräävä. Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan (tuomio asiassa C-62/86, *AKZO Chemie BV v. komissio*⁽⁶⁾), 60 kohta ja *Hoffmann - La Roche*, 41 kohta): ”Lisäksi markkinaosuuksien merkitys voi vaihdella markkinoittain, ja voidaankin perustellusti arvioida, että erittäin merkittävät osuudet ovat itsessään — poikkeustapauksia lukuun ottamatta — todiste määräävän markkina-aseman olemassaolosta”.
- (124) *AKZO Chemie BV*:tä koskevassa asiassa tuomioistuin lisäsi, että näin on silloin kun markkinaosuus on 50 prosenttia. Tämän vuoksi jo markkinaosuuksien perusteella voidaan todeta, että IG:n P&I jäsenyhdistyksillä, jotka vakuuttavat noin 89 prosenttia maailman aluskannasta, on määräävä asema kaikilla niillä maailmanlaajuisilla IG:n P&I-vakuutusten markkinoilla, joilla ne ovat edustettuina.
- (125) Asiassa *Hoffmann - La Roche* antamassaan tuomiossa (42 kohta) yhteisöjen tuomioistuin toteaa lisäksi, että huomattava ero yrityksen ja sen lähimpien kilpailijoidensa osuuksien välillä on myös merkittävä tekijä mitattaessa sen markkinaosuuden suuruutta. Tässä asiassa on selvää, että ero IG:n ja sen kilpailijoiden markkinaosuuksien välillä on erittäin merkittävä.

⁽³⁾ Kok. 1996, s. II-1201.

⁽⁴⁾ EYVL L 34, 10.2.1993, s. 20.

⁽⁵⁾ EYVL L 134, 18.5.1992, s. 1.

⁽⁶⁾ Kok. 1991, s. I-3359.

⁽¹⁾ Kok. 1979, s. 461.

⁽²⁾ Kok. 1992, s. II-1403.

- (126) Tässä asiassa myös muut, jo *Hoffmann - La Roche*-tuomiossa (42 kohta) mainitut tekijät tukevat päätelmää, että IG:llä on merkittävää markkina-voimaa. Ensinnäkin se pystyy tarjoamaan kaikki P&I-vakuutusturvan eri tasot, mihin sen kilpailijat eivät pysty. Toiseksi se on tarjonnut P&I-vakuutuksia noin sata vuotta ja saanut siten runsaasti kokemusta ja mainetta. Kolmanneksi se toimii kaikkialla maailmassa laajan asiamiesverkoston välityksellä. Kaikkien näiden vahvuuksien sekä suuren markkinaosuutensa ansiosta IG:n P&I-jäsenyhdistyksillä on selvästi määrävä asema ja ne voivat käyttäytyä suuressa määrin kilpailijoistaan riippumattomana tavalla.
- (130) Sen jälkeen kun IG hyväksyi vakuutusturvalle uuden yhteisen vähimmäistason eli noin 3,9 miljardia euroa (4,25 miljardia Yhdysvaltain dollaria), ei enää pidä paikkaansa, että merkittävä osa kysynnästä jäisi tyydyttämättä. Useimmat maailman varustamoyhdistykset ovat toimittaneet komissiolle näkemyksensä asiasta, ja vain kaksi varustamoyhdistystä, Greek Shipping Cooperation Committee ja Union of Greek Shipowners, pitää tasoa tarpeidensa kannalta edelleen liian korkeana. Kreikkalaisten vakuuttamien alusten osuus maailman tonnistosta on noin 15 prosenttia, mutta on riittävästi todisteita siitä, että uuteen vakuutusturvan tasoon tyytymättömien varustamoiden hallussa olevien alusten prosenttiosuus on tätä pienempi.

2.2 Määrävän aseman väärinkäyttö

- (127) Väitetiedoksiannossa katsottiin, että IG:n järjestelyt johtavat kahdenlaiseen määrävän aseman väärinkäyttöön eli tarjottavan vakuutusturvan tason rajoittamiseen ja jälleenvakuutuksen tarjoamiseen syrjivin ehdoin. Jäljempänä 129–133 kappaleessa selitetään, että poolisopimuksen muutosten vuoksi IG:n järjestelyiden ei enää voida katsoa merkitsevän määrävän aseman väärinkäyttöä. Tämä ei estä IG:tä tai sen yhdessä toimivia jäseniä käyttämästä väärin määrävää asemaansa kaupallisessa toiminnassaan. Tätä ei kuitenkaan käsitellä tässä päätöksessä, jossa rajoitetaan ilmoitettujen järjestelyiden arvioimiseen.
- (131) Tätä päätelmää vahvistaa se seikka, että puolueettomasti tarkasteltuna uutta vakuutusturvaa ei voida pitää asiakkaiden tarpeisiin sopimattomana. On esitetty, että jos korvausvaatimus joskus ylittäisi vakuutuksen enimmäismäärän (*overspill*-tapaus) huomattava osa varustamoista menisi konkurssiin yrittäessään maksaa aiemman vähimmäisturvan suuruisia noin 16,5 miljardin euron (18 miljardin Yhdysvaltain dollarin) korvauksia (P&I-yhdistysten perimissä maksuissa ei oteta huomioon vakuutuksen enimmäismäärän ylittäviä korvausvaatimuksia; yhdistysten jäsenten olisi jaettava korvausvaatimuksen kustannukset tällaisen vahingon sattuessa). Tämä ei enää pidä paikkaansa, kun vakuutusturva on laskettu noin 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardiin Yhdysvaltain dollariin).

2.2.1 Väärinkäyttö kysynnän kannalta. Markkinoilla tarjottavien tuotteiden rajoittaminen

- (128) Sopimalla yhdestä yhteisestä vakuutusturvasta IG käyttäytyi väärin asiakkaitaan kohtaan tarjoamalla vain yhtä vakuutus tuotetta, minkä vuoksi erittäin merkittävä osa kysynnästä jäi tyydyttämättä. Tässä oli kyse perustamissopimuksen 86 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua väärinkäytöstä. On kuitenkin muistettava, että komission asia ei ole päättää, minkä tasoista vakuutusturvaa IG:n olisi tarjottava. Komissio voi puuttua asiaan ainoastaan, jos on selviä ja kiistattomia todisteita siitä, että erittäin merkittävä osa kysyjistä jää ilman palvelua, jota ne selvästi tarvitsevat, ja siten IG käyttää määrävää asemaansa tässä suhteessa väärin.
- (129) Näin ei enää ole asianlaita. Kuten edellä selitettiin (ks. 76 kappale), poolisopimusta on ensinnäkin muutettu siten, että P&I-yhdistykset voivat vapaasti tarjota yhteisesti sovittua alhaisempaa tai korkeampaa vakuutusturvaa sekä sopia tämän edellyttämistä yhteistyöjärjestelyistä.
- (132) On kohtuullista olettaa, että varustamot pystyisivät maksamaan korvausvaatimukset 3,9 miljardiin euroon (4,25 miljardia Yhdysvaltain dollaria) asti. Suurista korvausvaatimuksista saatujen kokemusten perusteella voidaan päätellä, että koko korvausta ei tarvitse maksaa yhdessä vuodessa vaan se voidaan jakaa usealle vuodelle riippuen siitä, miten nopeasti korvausvaatimukset selvitetään. Lisäksi eräillä yhdistyksillä on huomattavia varauksia, joita voidaan käyttää vakuutuksen enimmäismäärän ylittävien korvausvaatimusten osittaiseen jakamiseen (20 päivänä helmikuuta 1997 varaukset olivat noin 0,9 miljardia euroa) ja jotka siten helpottavat yksittäisten varustamoiden tilannetta. Sitä paitsi aiemmissa vastaavissa tilanteissa (esimerkiksi 1970-luvun öljykriisi) ala on selviytynyt kustannusten noususta, joka on vastannut suuruudeltaan tilannetta, jossa korvausvaatimus ylittää vakuutuksen enimmäismäärän. Lopuksi voidaan todeta, että korvaus vastaisi suhteellisen vähäistä osuutta useimpien alusten vuotuisista käyttökustannuksista (alle 10 prosenttia), mikä tuskin ajaa varustamoita konkurssiin.

- (133) Tämän vuoksi katsotaan, että yhteisen vakuutus-
turvan vähimmäistasoa koskevat säännöt eivät enää
johda perustamissopimuksen 86 artiklan rikkomis-
seen.

2.2.2 *Syrjivä väärinkäyttö – Jälleenvakuu- tuksen tarjoaminen syrjivän ehdoin*

- (134) Poolisopimuksen nojalla riippumattomat P&I-
vakuutusentajat voivat saada jälleenvakuutuksen
IG:n jäsenyhdistykseltä tietyin ehdoin. Väitetiedok-
siannossa katsottiin, että poolisopimuksessa ei ollut
määritelty puolueettomia eikä syrjimättömiä perus-
teita sen ratkaisemiseksi, mitkä kaupalliset
P&I-vakuutusentajat voivat saada jälleenvakuu-
tuksia IG:n jäsenyhdistyksiltä (riippumattomien
keskinäisten P&I-vakuutusentajien osalta perus-
teita pidettiin kuitenkin puolueettomina). Pooliso-
pimukseen ei myöskään sisältynyt menettelysään-
töjä, joiden avulla (sekä kaupalliset että keskinäiset)
riippumattomat P&I-vakuutusentajat olisivat
voineet tarkistaa, sovellettiinko jälleenvakuutusta
koskevia IG:n sääntöjä, kuten velvollisuutta
ilmoittaa jälleenvakuutuksen epäamisestä peruste-
luineen kirjallisesti tai valitusmenettelyä, asianmu-
kaisella tavalla.

- (135) Poolisopimus ei sisältänyt puolueettomia peruste-
luta eikä menettelyllisiä takeita, minkä katsottiin
vastaavan perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoi-
tettua määrävän aseman väärinkäyttöä. Kuten jo
mainittiin, IG on tällä hetkellä ainoa yhdistys
markkinoilla, joka tarjoaa nykyisin enintään noin 3,9
miljardin euron (4,25 miljardin Yhdysvaltain
dollarin) suuruista P&I-vakuutusturvaa, eikä yksikään
riippumaton vakuutusentaja pysty saavuttamaan
yksinään vastaavan vakuutusurvan edellyttämää
vähimmäiskokoa. Vähäisten markkinaosuuksiensa
vuoksi riippumattomat vakuutusentajat eivät
myöskään saa jälleenvakuutusta, jos tarjottava
P&I-vakuutusurva on korkea. Tämän vuoksi IG olisi
helposti voinut väärin käyttää kilpailua, jos se ei olisi
päättänyt puolueettomin perustein, mille riippumat-
tomalle vakuutusentajalle se myöntää jälleenva-
kuutuksen.

- (136) Kuten edellä selvitettiin (ks. 27 ja 28 kappale), IG on
nyt määrittänyt puolueettomat edellytykset, joiden
mukaisesti jälleenvakuutuksia tarjotaan kaupallisille
vakuutusentajille, ja on ottanut käyttöön riittävän
menettelyn, jotta IG:ltä jälleenvakuutusta haluava
riippumaton P&I-vakuutusentaja voi nopeasti
tarkistaa, että edellytysten noudattamista on valvottu
asianmukaisesti. IG:n on otettava kantaa hakemuk-

seen 30 päivän kuluessa siitä, kun se on saanut
kaikki asiaankuuluvat tiedot (vakuutusta uudistet-
taessa määräaika voidaan jatkaa 30 päivällä). Jos
päätös on kielteinen, vakuutusentajalle, jolta
jälleenvakuutus evättiin, on ilmoitettava kielteisestä
päätöksestä kirjallisesti; ilmoituksessa on esitettävä
päätöksen perustelut. Vakuutusentajalla on
oikeus valittaa kielteisestä päätöksestä. Tämän vuoksi
katsotaan, että riippumattomille P&I vakuutusent-
tajille myönnettävää jälleenvakuutusta koskevat
säännöt eivät enää johda perustamissopimuksen 86
artiklan rikkomiseen.

3. ETA-SOPIMUKSEN 53 JA 54 ARTIKLA

- (137) ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaan kiellettyjä
ovat sellaiset yritysten väliset sopimukset, jotka
voivat vaikuttaa sopimuspuolten väliseen kauppaan
ja joiden tarkoituksena on rajoittaa kilpailua sopi-
muksen soveltamisalueella tai joista seuraa, että
kilpailu rajoittuu tai vääristyy siellä.

- (138) ETA-sopimuksen 56 artiklan 1 kohdan nojalla
Euroopan komissio tekee päätökset ETA-sopi-
muksen 53 artiklan soveltamisalaan kuuluvissa
kaupallisissa sopimuksissa, joissa vaikutukset
koskevat jäsenvaltioiden välistä kauppaa ja
kyseisten yritysten liikevaihto EFTA-valtioiden
alueella on alle 33 prosenttia niiden liikevaihdosta
Euroopan talousalueella.

- (139) Nyt käsiteltävässä asiassa P&I-yhdistysten liike-
vaihto EFTA-alueella on alle 33 prosenttia niiden
liikevaihdosta Euroopan talousalueella. Siten
Euroopan komission on arvioitava, onko IG
rikkonut ETA-sopimuksen 53 artiklaa. Tämän
vuoksi kaikki tässä päätöksessä esitetyt 85 artiklaan
liittyvät päätelmät koskevat myös ETA-sopimuksen
53 artiklaa.

- (140) ETA-sopimuksen 54 artiklan mukaan yhden tai
useamman yrityksen määrävän aseman väärin-
käyttö ETA-sopimuksen soveltamisalueella tai sen
merkittävällä osalla on kiellettyä.

- (141) ETA-sopimuksen 56 artiklan 2 kohdan nojalla
Euroopan komissio tekee päätökset ETA-sopi-
muksen 54 artiklan soveltamisalaan kuuluvissa
tapauksissa, jos määrävävä asema on sekä yhteisön
että EFTA-valtioiden alueella ja jos määrävän yri-
tyksen liikevaihto EFTA-valtioiden alueella on alle
33 prosenttia sen liikevaihdosta Euroopan talous-
alueella.

(142) Nyt käsiteltävässä asiassa P&I-yhdistyksillä on maailmanlaajuinen yhteinen määräävä asema ja niiden liikevaihto EFTA-valtioiden alueella on alle 33 prosenttia niiden liikevaihdosta Euroopan talousalueella. Siten Euroopan komission on päätettävä, ovatko ne rikkoneet ETA-sopimuksen 54 artiklaa. Tämän vuoksi kaikki tässä päätöksessä esitetyt 86 artiklaan liittyvät päätelmät koskevat myös ETA-sopimuksen 54 artiklaa.

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Käytettävissään olevien toiseikkojen perusteella komissiolla ei ole aihetta toimintaan EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan eikä ETA-sopimuksen 53 artiklan 1 kohdan nojalla muutetun International Group Pooling Agreement -sopimuksen (jäljempänä 'poolisopimus') eikä International Group Agreement -sopimuksen (jäljempänä 'IGA-sopimus') suhteen, lukuun ottamatta tarjousmenettelyjä ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskevia sääntöjä, siinä määrin kuin niitä sovelletaan omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin.

2 artikla

Käytettävissään olevien toiseikkojen perusteella komissiolla ei ole aihetta toimintaan EY:n perustamissopimuksen 86 artiklan eikä ETA-sopimuksen 54 artiklan nojalla poolisopimuksen eikä IGA-sopimuksen suhteen sellaisena kuin molemmat ovat muutettuina.

3 artikla

EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan 3 kohdan nojalla julistetaan, että EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan 1 kohdan määräyksiä ei sovelleta muutettuun IGA-sopimukseen sisältyviin tarjousmenettelyjä ja säiliöalusten vähimmäiskustannuksia koskeviin sääntöihin siltä osin kuin näitä sovelletaan omavastuuseen kuuluviin kustannuksiin. Tämä poikkeus on voimassa 20 päivästä helmikuuta 1999 eli päivästä, jolloin viimeisimmät ilmoitetut muutokset poolisopimuk-

seen ja IGA-sopimukseen tulevat voimaan, 20 päivään helmikuuta 2009 asti.

4 artikla

International Group of P&I Clubs -yhteenliittymän (jäljempänä "IG") on ilmoitettava komissiolle joka vuosi kaikista muutoksista ja lisäyksistä ilmoitettuun sopimukseen sekä muista yhteenliittymän sisällä tehtävistä sopimuksista.

IG:n on toimitettava komissiolle vuosittain kertomus, jossa selvitetään, tarvitaanko poolisopimusta edelleen, jotta *protection and indemnity insurance* -vastuuvakuutusta (jäljempänä 'P&I-vakuutus') tarjoavat yhdistykset (jäljempänä 'P&I-yhdistykset') pystyisivät tarjoamaan kulloinkin sopimaansa vakuutusturvaa. Kertomukseen on sisällyttävä yksityiskohtainen selvitys kehityksestä P&I-ensivakuutus- ja P&I-jälleenvakuutusmarkkinoilla. P&I-ensivakuutuksen osalta kertomukseen on sisällytettävä markkinaosuudet sekä IG:n ja sen jokaisen jäsenen tarjoaman vakuutusturvan taso samoin kuin arviot kolmansien tarjoajien markkinaosuuksista ja vakuutusturvan tasosta. P&I-jälleenvakuutuksen osalta kertomuksessa on selvitettävä yksittäisylihinkoryhmäjälleenvakuutuksen rakenne (jälleenvakuutustasot, maksetut vakuutusmaksut ja mukana olevat jälleenvakuuttajat sekä niiden osuudet) ja arvioitava muille P&I-yhdistyksille tarjottavan vakuutusturvan taso.

IG toimittaa vuosittain yksityiskohtaiset tilastotiedot tarjousmenettelyiden ja säiliöaluksia koskeviin tarjouksiin sovellettavien sääntöjen toimivuudesta.

5 artikla

Tämä päätös on osoitettu:

The International Group of P&I Clubs
78 Fenchurch Street
UK-London EC3M 4BT

Tehty Brysselissä 12 päivänä huhtikuuta 1999.

Komission puolesta

Karel VAN MIERT

Komission jäsen

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROOPAN KESKUSPANKIN PÄÄTÖS,

tehty 9 päivänä kesäkuuta 1998,

Euroopan keskuspankin henkilöstön palvelussuhteen ehtojen hyväksymisestä,
sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä maaliskuuta 1999

(EKP/1998/4)

(1999/330/EY)

EUROOPAN KESKUSPANKIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännön (jäljempänä ”perussääntö”) ja erityisesti sen 36.1 artiklan ja 47.2 artiklan viidennen luetelmakohdan,

ottaa huomioon Euroopan keskuspankin (EKP) johtokunnan ehdotuksen,

ottaa huomioon EKP:n yleisneuvoston myötävaikutuksen,

ottaa huomioon Euroopan rahapoliittisen instituutin henkilöstökomitean lausunnon,

sekä katsoo, että

- (1) perussäännön mukaan EKP:n neuvosto vahvistaa EKP:n johtokunnan ehdotuksesta EKP:n henkilöstöä koskevat palvelussuhteen ehdot,
- (2) palvelussuhteen ehtojen tulisi sisältää säännöt, jotka yhdessä työ sopimusten kanssa määräävät EKP:n ja sen henkilöstön välisistä työsuhteista,
- (3) palvelussuhteen ehdot tulisi laatia sellaisiksi, että niillä turvataan EKP:n henkilöstön itsenäisyyden, pätevyyden, tehokkuuden ja riippumattomuuden korkea taso, että henkilöstö rekrytoidaan Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansalaisten keskuudesta ja maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta ja että henkilöstö voi samalla hoitaa tehtäviään olosuhteissa, joissa työtehokkuus on mahdollisimman suuri,

(4) palvelussuhteen ehtojen tavoitteena on edistää tasa-puolista kohtelua sekä oikeusvarmuutta, avoimuutta ja tehokkuutta, ja

(5) EKP:n noudattaman avoimuuspolitiikan mukaisesti varmistetaan, että EKP:n henkilöstöä koskevat palvelussuhteen ehdot ovat kaikkien asiasta kiinnostuneiden saatavilla,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Täten hyväksytään EKP:n palvelussuhteen ehdot.

2 artikla

Tiedoksi kaikille asiasta kiinnostuneille todetaan, että EKP:n henkilöstöä koskevat palvelussuhteen ehdot ovat pyynnöstä saatavissa EKP:sta⁽¹⁾.

3 artikla

Tämä päätös julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tehty Frankfurt am Mainissa 31 päivänä maaliskuuta 1999.

EKP:n puheenjohtaja

Willem F. DUISENBERG

⁽¹⁾ Euroopan keskuspankki, Hallinnon pääosasto, Postfach 16 03 19, D-60066 Frankfurt am Main.

EUROOPAN KESKUSPANKIN PÄÄTÖS,
tehty 1 päivänä joulukuuta 1998,
kansallisten keskuspankkien prosenttiosuuksista Euroopan keskuspankin
pääoman jakoperusteissa
(EKP/1998/13)

(1999/331/EY)

EUROOPAN KESKUSPANKIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännön (jäljempänä ”perussääntö”) 29 artiklan,

sekä katsoo, että

9 päivänä kesäkuuta 1998 tehdyn EKP:n päätöksen (EKP/1998/1)⁽¹⁾ Euroopan keskuspankin pääoman jakoperusteissa käytettävästä kansallisten keskuspankkien prosenttiosuuksien määrittämismenetelmästä 2 artiklassa säädetään, että jakoperustetta voidaan tarkistaa ennen kolmannen vaiheen alkua, jos Euroopan yhteisöjen komission ennen vuoden 1998 joulukuuta toimittamat jakoperusteen määrittämiseksi tarvittavat tarkistetut tilastotiedot ovat sellaisia, jotka aiheuttavat kansallisen keskuspankin osuuteen vähintään 0,01 prosentin muutoksen,

komissio on toimittanut jakoperusteen määrittämiseen tarvittavat tarkistetut tilastotiedot marraskuussa 1998 Euroopan unionin neuvoston 5 päivänä kesäkuuta 1998 hyväksymien sääntöjen mukaisesti⁽²⁾,

kansallisten keskuspankkien painoarvoa pääoman jakoperusteissa on muutettava tarkistettujen tietojen johtaessa vähintään 0,01 prosentin muutokseen kansallisen keskuspankin osuudessa, ja

siinä tapauksessa, että komission lukujen summaksi ei saada 100 %:a, poikkeama korjataan lisäämällä 0,0001 % prosenttiyksikköä pienimpään osuuteen/pienimpiin osuuksiin kasvavassa järjestyksessä, kunnes on saatu tulokseksi tasan 100 %, jos alkuperäinen yhteismäärä on ollut alle 100 %,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Perussäännön 29.1 artiklassa tarkoitetut kansallisten keskuspankkien painoarvot pääoman jakoperusteissa ovat seuraavat:

— Belgian keskuspankki:	2,8658 %,
— Tanskan keskuspankki:	1,6709 %,
— Saksan keskuspankki:	24,4935 %,
— Kreikan keskuspankki:	2,0564 %,
— Espanjan keskuspankki:	8,8935 %,
— Ranskan keskuspankki:	16,8337 %,
— Irlannin keskuspankki:	0,8496 %,
— Italian keskuspankki:	14,8950 %,
— Luxemburgin keskuspankki:	0,1492 %,
— Alankomaiden keskuspankki:	4,2780 %,
— Itävallan keskuspankki:	2,3594 %,
— Portugalin keskuspankki:	1,9232 %,
— Suomen Pankki:	1,3970 %,
— Ruotsin keskuspankki:	2,6537 %,
— Ison-Britannian keskuspankki:	14,6811 %.

2 artikla

1. Tämä päätös korvaa 9 päivänä kesäkuuta 1998 tehdyn EKP:n päätöksen (EKP/1998/1) Euroopan keskuspankin pääoman jakoperusteissa käytettävästä kansallisten keskuspankkien prosenttiosuuksien määrittämismenetelmästä.

2. Tämä päätös tulee voimaan taannehtivasti 1 päivänä kesäkuuta 1998. Euroopan keskuspankin johtokunta valtuutetaan tekemään kaikki tarvittavat toimenpiteet niiden määrien tarkistamiseksi, jotka kansalliset keskuspankit ovat jo maksaneet EKP:n 9 päivänä kesäkuuta 1998 tekemän päätöksen (EKP/1998/2) Euroopan keskuspankin pääoman maksamisen edellyttämistä toimenpiteistä mukaisesti.

3. Tämä päätös julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tehty Frankfurt am Mainissa 1 päivänä joulukuuta 1998.

EKP:n puheenjohtaja

Willem F. DUISENBERG

⁽¹⁾ EYVL L 8, 14.1.1999, s. 31.

⁽²⁾ Neuvoston päätös 98/382/EY, EYVL L 171, 17.6.1998, s. 33.

EUROOPAN KESKUSPANKIN TYÖJÄRJESTYS SELLAISENA KUIN SE ON MUUTETTUNA 22 PÄIVÄNÄ HUHTIKUUTA 1999

EUROOPAN KESKUSPANKIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon pöytäkirjan Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännöstä (jäljempänä "perussääntö") ja erityisesti sen 12.3 artiklan,

ON PÄÄTTÄNYT HYVÄKSYÄ TÄMÄN TYÖJÄRJESTYKSEN:

YLEISTÄ

1 artikla

Perustamissopimus ja perussääntö

Tällä työjärjestyksellä täydennetään Euroopan yhteisön perustamissopimusta (jäljempänä "perustamissopimus") ja perussääntöä. Tämän työjärjestyksen termeillä on sama merkitys kuin perustamissopimuksessa ja perussäännössä.

I LUKU

EKP:N NEUVOSTO

2 artikla

EKP:n neuvoston kokousten aika ja paikka

2.1 EKP:n neuvosto päättää puheenjohtajan ehdotuksesta kokousten ajankohdan. EKP:n neuvosto kokoontuu periaatteessa säännöllisin väliajoin hyvissä ajoin ennen kunkin kalenterivuoden alkua määräämänsä aikataulun mukaisesti.

2.2 Puheenjohtajan on kutsuttava EKP:n neuvosto koolle, jos vähintään kolme EKP:n neuvoston jäsentä sitä pyytää.

2.3 Puheenjohtaja voi myös kutsua EKP:n neuvoston koolle aina, kun hän katsoo sen tarpeelliseksi.

2.4 EKP:n neuvosto kokoontuu yleensä Euroopan keskuspankin (jäljempänä "EKP") tiloissa.

2.5 Kokouksia voidaan myös pitää puhelinneuvotteluna, ellei vähintään kolme kansallisen keskuspankin pääjohtajaa sitä vastusta.

3 artikla

EKP:n neuvoston kokouksiin osallistuminen

3.1 Jollei tässä työjärjestyksessä toisin määrätä, EKP:n neuvoston kokouksiin saavat osallistua ainoastaan EKP:n

neuvoston jäsenet, Euroopan unionin neuvoston puheenjohtaja ja Euroopan yhteisöjen komission jäsen.

3.2 Kunkin kansallisen keskuspankin pääjohtajan ohella kokouksiin voi yleensä osallistua yksi henkilö paitsi rahapolitiikkaa käsiteltäessä.

3.3 Jos kansallisen keskuspankin pääjohtaja ei voi osallistua kokoukseen, hän voi kirjallisesti nimetä varajäsenen, mikä ei kuitenkaan rajoita 4 artiklan soveltamista. Tämä kirjallinen tiedonanto on lähetettävä puheenjohtajalle hyvissä ajoin ennen kokousta.

3.4 EKP:n neuvosto voi kutsua kokouksiinsa myös muita henkilöitä, jos se katsoo sen aiheelliseksi.

4 artikla

Äänestäminen

4.1 EKP:n neuvosto on päätösvaltainen, kun kaksi kolmasosaa sen jäsenistä on läsnä. Jos EKP:n neuvosto ei ole päätösvaltainen, puheenjohtaja voi kutsua koolle ylimääräisen kokouksen, jossa vähimmäisjäsenmäärä ei ole päätösvaltaisuuden edellytyksenä.

4.2 EKP:n neuvosto äänestää puheenjohtajan pyynnöstä. Puheenjohtaja käynnistää myös äänestysmenettelyn, jos joku EKP:n neuvoston jäsen sitä häneltä pyytää.

4.3 Äänestämästä pidättymiset eivät estä EKP:n neuvostoa tekemästä päätöksiä perussäännön 41.2 artiklan nojalla.

4.4 Jos EKP:n neuvoston jäsen on pitkän aikaa (yli kuukauden) estynyt äänestämästä, hän voi nimetä varajäsenen EKP:n neuvoston jäseneksi.

4.5 Jos kansallisen keskuspankin pääjohtaja on estynyt osallistumasta äänestykseen perussäännön 28, 29, 30, 32, 33 ja 51 artiklan nojalla tehtävästä päätöksestä, hänen nimetty varajäsenensä voi käyttää pääjohtajan ääntä, joka painotetaan perussäännön 10.3 artiklan mukaisesti.

4.6 Puheenjohtaja voi pitää salaisen lippuäänestyksen, jos kolme EKP:n neuvoston jäsentä sitä häneltä pyytää. Jos perussäännön 11.1, 11.3 tai 11.4 artiklan nojalla mahdollisesti tehtävä päätös koskee EKP:n neuvoston jäseniä henkilökohtaisesti, äänestyksen on aina oltava salainen lippuäänestys. Tällaisissa tapauksissa jäsenet, joita tehtävä päätös koskee, eivät saa ottaa osaa äänestykseen.

4.7 Päätöksiä voidaan tehdä myös kirjallisella menettelyllä, ellei vähintään kolme EKP:n neuvoston jäsentä sitä vastusta. Kirjallinen menettely edellyttää: 1) yleensä vähintään viittä työpäivää EKP:n neuvoston kunkin jäsenen harkintaa varten, 2) EKP:n neuvoston kunkin jäsenen (tai 4.4 artiklan mukaisen varajäsenen) henkilökohtaista allekirjoitusta ja 3) kaikkien tällaisten päätösten kirjaamista EKP:n neuvoston seuraavan kokouksen pöytäkirjaan.

5 artikla

EKP:n neuvoston kokousten järjestäminen

5.1 EKP:n neuvosto hyväksyy jokaisen kokouksen esityslistan. Johtokunta laatii alustavan esityslistan, joka lähetetään siihen liittyvine asiakirjoineen EKP:n neuvoston jäsenille ja muille, joilla on oikeus osallistua kokouksiin, vähintään kahdeksan päivää ennen kyseistä kokousta, paitsi erittäin kiireellisissä tapauksissa, jolloin johtokunnan on meneteltävä olosuhteiden vaatimalla tavalla. EKP:n neuvosto voi puheenjohtajan tai EKP:n neuvoston jäsenen esityksestä päättää poistaa asioita alustavalta esityslistalta tai lisätä niitä siihen. Asia on poistettava esityslistalta vähintään kolmen EKP:n neuvoston jäsenen sitä pyytäessä, jos siihen liittyviä asiakirjoja ei ole lähetetty jäsenille ajoissa.

5.2 EKP:n neuvoston kokouspöytäkirja jaetaan EKP:n neuvoston jäsenten hyväksyttäväksi seuraavassa kokouksessa (tai tarvittaessa tätä aiemmin kirjallisella menettelyllä), ja sen allekirjoittaa puheenjohtaja.

II LUKU

JOHTOKUNTA

6 artikla

Johtokunnan kokousten aika ja paikka

6.1 Johtokunta päättää puheenjohtajan ehdotuksesta kokousten ajankohdan.

6.2 Puheenjohtaja voi myös kutsua johtokunnan koolle aina, kun hän katsoo sen tarpeelliseksi.

7 artikla

Äänestäminen

7.1 Voidakseen äänestää perussäännön 11.5 artiklan mukaisesti johtokunta on päätösvaltainen, kun kaksi kolmasosaa sen jäsenistä on läsnä. Jos johtokunta ei ole päätösvaltainen, puheenjohtaja voi kutsua koolle ylimääräisen kokouksen, jossa vähimmäisjäsenmäärä ei ole päätösvaltauuden edellytyksenä.

7.2 Päätöksiä voidaan tehdä myös kirjallisella menettelyllä, ellei vähintään kaksi johtokunnan jäsentä sitä vastusta.

7.3 Johtokunnan jäsenet, joita perussäännön 11.1, 11.3 tai 11.4 artiklan nojalla mahdollisesti tehtävä päätös koskee henkilökohtaisesti, eivät saa ottaa osaa äänestystä.

8 artikla

Johtokunnan kokousten järjestäminen

Johtokunta päättää kokoustensa järjestämisestä.

III LUKU

EUROOPAN KESKUSPANKIN ORGANISAATIO

9 artikla

Euroopan keskuspankkijärjestelmän komiteat

9.1 Euroopan keskuspankkijärjestelmän (jäljempänä "EKPJ") avuksi perustetaan Euroopan keskuspankkijärjestelmän komiteoita (jäljempänä "EKPJ:n komiteat"), joiden jäseninä ovat EKP:n ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion kansallisen keskuspankin edustajat.

9.2 EKP:n neuvosto määrää EKPJ:n komiteoiden tehtävät ja nimittää niiden puheenjohtajat. Puheenjohtajaksi nimitetään yleensä EKP:n edustaja. Sekä EKP:n neuvostolla että johtokunnalla on oikeus pyytää EKPJ:n komiteoilta selvityksiä erityisistä aiheista.

9.3 Komiteat raportoivat toiminnastaan EKP:n neuvostolle johtokunnan välityksellä. Pankkivalvontakomitea ei ole velvollinen raportoimaan toiminnastaan johtokunnan kautta silloin, kun se toimii neuvotteluforumina kysymyksissä, jotka eivät liity perustamissopimuksessa ja perussäännössä määriteltyihin EKPJ:n valvontatehtäviin.

9.4 Jokaisen euroalueen ulkopuolisen jäsenvaltion kansallinen keskuspankki voi myös nimetä edustajan, joka osallistuu EKPJ:n komitean kokouksiin aina, kun komitea käsittelee yleisneuvoston toimivaltaan kuuluvia asioita. Nämä edustajat voidaan myös kutsua osallistumaan kokouksiin aina, kun komitean puheenjohtaja ja johtokunta katsovat sen tarpeelliseksi.

9.5 Euroopan yhteisöjen komissiota suoraan koskevissa erityisissä asioissa komission yksiköiden edustajia voidaan kutsua EKPJ:n komiteoiden kokouksiin. Myös muiden Euroopan yhteisön toimielinten ja kolmansien osapuolten edustajia voidaan kutsua, jos ja kun se katsotaan aiheelliseksi.

9.6 EKP tarjoaa EKPJ:n komiteoille sihteeripalvelut.

*10 artikla***Sisäinen organisaatio**

10.1 EKP:n neuvostoa kuultuaan johtokunta päättää EKP:n yksiköiden lukumäärästä, nimestä ja toimivallasta. Tämä päätös julkistetaan.

10.2 Kaikki EKP:n yksiköt asetetaan johtokunnan alaisuuteen. Johtokunta päättää jäsentensä yksittäisistä vastuista EKP:n yksiköihin nähden ja tiedottaa niistä EKP:n neuvostolle, yleisneuvostolle ja henkilöstölle. Kaikki tällaiset päätökset tehdään vain kaikkien johtokunnan jäsenten läsnä ollessa, eikä niitä voida tehdä puheenjohtajan antaman äänen vastaisesti.

*11 artikla***EKP:n henkilöstö**

11.1 Jokaiselle EKP:n henkilöstöön kuuluvalla kerrotaan hänen asemansa EKP:n organisaatiossa, esimieslinjansa ja ammatilliset vastualueensa.

11.2 Johtokunta laatii toimintaa ohjaavia sääntöjä (jäljempänä "hallinnolliset kiertokirjeet"), sanotun kuitenkaan rajoittamatta perussäännön 36 ja 47 artiklan määräyksiä. Nämä säännöt velvoittavat koko EKP:n henkilöstöä.

11.3 Johtokunta laatii ja saattaa ajan tasalle jäsenilleen ja henkilöstölle tarkoitetut menettelytapaohjeet.

IV LUKU

YLEISNEUVOSTON OSALLISTUMINEN EUROOPAN KESKUSPANKKIJÄRJESTELMÄN TEHTÄVIIN*12 artikla***EKP:n neuvoston ja yleisneuvoston välinen suhde**

12.1 EKP:n yleisneuvostolle annetaan tilaisuus esittää kommentteja ennen kuin EKP:n neuvosto hyväksyy seuraavat:

- perussäännön 4 ja 25.1 artiklan mukaiset lausunnot
- perussäännön 42 artiklan nojalla annetut tilastointia koskevat EKP:n suositukset
- vuosikertomus
- kirjanpitosääntöjen ja toiminnasta annettavien tietojen standardoimista koskevat säännöt
- toimenpiteet perussäännön 29 artiklan soveltamiseksi
- EKP:n henkilöstön palvelussuhteen ehdot
- valtuutakurssien lopullista vahvistamista edeltävien valmistelujen yhteydessä joko perustamissopimuksen 109 L artiklan 5 kohdan mukainen lausunto tai

lausunto, joka koskee poikkeusta kumottaessa annettavia EY:n säädöksiä.

12.2 Aina kun yleisneuvostoa pyydetään esittämään edellisen kohdan mukaisia kommentteja, sille on annettava niiden esittämiseen kohtuullinen aika, jonka on oltava vähintään kymmenen työpäivää. Erittäin kiireellisessä tapauksessa (joka on perusteltava pyynnössä) aika voidaan supistaa viiteen työpäivään. Puheenjohtaja voi päättää käyttää kirjallista menettelyä.

12.3 Puheenjohtaja antaa yleisneuvostolle perussäännön 47.4 artiklan mukaisesti tiedon EKP:n neuvoston päätöksistä.

*13 artikla***Johtokunnan ja yleisneuvoston välinen suhde**

13.1 EKP:n yleisneuvostolle annetaan tilaisuus esittää johtokunnalle kommentteja ennen kuin

- johtokunta panee täytäntöön EKP:n neuvoston säädökset, joihin edellä olevan 12.1 artiklan mukaisesti edellytetään yleisneuvoston myötävaikutusta,
- johtokunta antaa EKP:n neuvostolta perussäännön 12.1 artiklan nojalla saamiensa toimivaltuuksien perusteella säädöksiä, jotka edellyttävät tämän työjärjestyksen 12.1 artiklan mukaisesti EKP:n neuvoston myötävaikutusta.

13.2 Kun yleisneuvostoa pyydetään esittämään edellisen kohdan mukaisia kommentteja, sille on annettava niiden esittämiseen kohtuullinen aika, jonka on oltava vähintään kymmenen työpäivää. Erittäin kiireellisessä tapauksessa (joka on perusteltava pyynnössä) aika voidaan supistaa viiteen työpäivään. Puheenjohtaja voi päättää käyttää kirjallista menettelyä.

V LUKU

ERITYISET MENETTELYSÄÄNNÖT*14 artikla***Toimivallan siirtäminen**

14.1 EKP:n neuvoston toimivallan siirtämisestä johtokunnalle perussäännön 12.1 artiklan toisen kohdan viimeisen virkkeen nojalla on ilmoitettava asianomaisille osapuolille ja tarvittaessa julkistettava ne asiat, joilla on kolmansia osapuolia koskevia oikeusvaikutuksia. Siirretyllä toimivallalla annetuista säädöksistä on viipymättä ilmoitettava EKP:n neuvostolle.

14.2 Perussäännön 39 artiklan nojalla tehtyjen päätösten mukaisesti laadittu luettelo EKP:n nimenkirjoittajista jaetaan osapuolille, joita asia koskee.

15 artikla

Budjetin laatiminen

15.1 Johtokunnan esityksestä EKP:n neuvosto hyväksyy vahvistamiensa periaatteiden mukaisesti laaditun EKP:n budjetin seuraavaa tilikautta varten ennen kunkin tilikauden loppua.

15.2 EKP:n neuvosto perustaa budjettikomitean ja määrää sen tehtävät ja kokoonpanon. Budjettikomitea avustaa EKP:n budjettiin liittyvissä asioissa.

16 artikla

Tilinpäätös ja muut julkaistavat tiedot

16.1 EKP:n neuvostolla on toimivalta hyväksyä perussäännön 15.3 artiklassa edellytetty vuosikertomus.

16.2 Johtokunnalle annetaan toimivalta hyväksyä ja julkistaa perussäännön 15.1 artiklan mukaan neljänneksittain julkaistavat tiedot, perussäännön 15.2 artiklan mukainen konsolidoitu viikkotase ja perussäännön 26.3 artiklan mukainen konsolidoitu vuositas ja muut julkaistavat tiedot.

16.3 Johtokunta tekee EKP:n neuvoston määräämien periaatteiden mukaisesti EKP:n tilinpäätöksen seuraavan tilikauden ensimmäisen kuukauden kuluessa. Tämä tilinpäätös annetaan tarkastettavaksi ulkopuoliselle tilintarkastajalle.

16.4 EKP:n neuvosto hyväksyy EKP:n tilinpäätöksen seuraavan vuoden ensimmäisen neljänneksen kuluessa. Ulkopuolisen tilintarkastajan tarkastuskertomus annetaan EKP:n neuvostolle ennen tilinpäätöksen hyväksymistä.

17 artikla

EKP:n säädökset

17.1 EKP:n asetukset antaa EKP:n neuvosto, ja puheenjohtaja allekirjoittaa ne EKP:n neuvoston puolesta.

17.2 EKP:n suuntaviivat antaa EKP:n neuvosto; suuntaviivat hyväksytään ja annetaan tiedoksi yhdellä Euroopan yhteisöjen virallisista kielistä, ja puheenjohtaja allekirjoittaa ne EKP:n neuvoston puolesta. Suuntaviivat on perusteltava. Suuntaviivat annetaan tiedoksi kansallisille keskuspankeille faksilla, sähköpostitse, teleksillä tai pape-

rimuodossa. Kaikki EKP:n suuntaviivat, jotka julkaistaan virallisesti, käännetään Euroopan yhteisöjen virallisille kielille.

17.3 EKP:n neuvosto voi siirtää toimivaltaansa johtokunnalle asetustensa ja suuntaviivojensa täytäntöönpanoa varten. Kyseisessä asetuksessa tai kyseisissä suuntaviivoissa täsmennetään täytäntöön pantavat asiat sekä siirretyn toimivallan rajat ja soveltamisala.

17.4 EKP:n päätökset ja suositukset antaa toimivaltansa mukaisesti joko EKP:n neuvosto tai johtokunta, ja puheenjohtaja allekirjoittaa ne. Päätökset ja suositukset on perusteltava. Perussäännön 42 artiklan mukaiset suositukset yhteisön johdetuksi oikeudeksi antaa EKP:n neuvosto.

17.5 Perussäännön 44 artiklan toisen kappaleen ja 47.1 artiklan ensimmäisen luetelmakohdan määräysten rajoittamatta EKP:n lausunnot antaa EKP:n neuvosto. Kuitenkin poikkeuksellisissa olosuhteissa ja jollei vähintään kolme kansallisen keskuspankin pääjohtajaa ilmaise toivettaan säilyttää EKP:n neuvostolla erityislausuntojen antamista koskeva toimivalta, johtokunta voi hyväksyä EKP:n lausunnot EKP:n neuvoston esittämien huomautusten mukaisesti ja ottaen huomioon yleisneuvoston myötävaikutuksen. Puheenjohtaja allekirjoittaa EKP:n lausunnot.

17.6 EKP:n ohjeet antaa johtokunta; ohjeet hyväksytään ja annetaan tiedoksi yhdellä Euroopan yhteisöjen virallisista kielistä, ja puheenjohtaja tai kaksi johtokunnan jäsentä allekirjoittavat ohjeet. Ohjeet annetaan tiedoksi kansallisille keskuspankeille faksilla, sähköpostitse, teleksillä tai paperimuodossa. Kaikki EKP:n ohjeet, jotka julkaistaan virallisesti, käännetään Euroopan yhteisöjen virallisille kielille.

17.7 Kaikille EKP:n säädöksille annetaan juoksevia numero yksilöimisen helpottamiseksi. Johtokunta ryhtyy toimenpiteisiin varmistaakseen alkuperäisten asiakirjojen turvallisen säilytyksen sekä sen, että säädökset annetaan tiedoksi niille, joille ne on osoitettu tai konsultoiville viranomaisille sekä sen, että säädökset julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* kaikilla Euroopan yhteisöjen virallisilla kielillä, kun kyseessä ovat EKP:n asetukset, EKP:n lausunnot luonnoksista yhteisön lainsäädännöksi ja ne EKP:n säädökset, joiden julkaisemisesta on nimenomaan päätetty.

17.8 15 päivänä huhtikuuta 1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 1 periaatteita sovelletaan perussäännön 34 artiklassa mainittuihin EKP:n säädöksiin.

*18 artikla***Perustamissopimuksen 105 a artiklan 2 kohdan mukainen menettely**

EKP:n neuvosto antaa perustamissopimuksen 105 a artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hyväksymisensä yhdessä, kaikkia osallistuvia jäsenvaltioita koskevassa päätöksessä kunkin vuoden viimeisen neljänneksen kuluessa seuraavaa vuotta varten.

*19 artikla***Hankinnat**

19.1 Tavaroiden ja palvelujen hankinnoissa EKP:lle noudatetaan avointa tiedottamista, yhdenvertaisia osallistumismahdollisuuksia, tasapuolisuutta ja hallinnon tehokkuutta koskevia periaatteita.

19.2 Hallinnon tehokkuuden periaatteesta poikematta voidaan edellä mainittuja periaatteita olla noudattamatta erittäin kiireellisissä tapauksissa, turvallisuus- tai salassapitosyistä, yhden ainoan toimittajan ollessa kyseessä, kansallisilta keskuspankeilta EKP:lle suuntautuvien toimitusten tapauksessa, toimitusten jatkuvuuden turvaamiseksi ja Euroopan rahapoliittiselta instituutilta siirtyneen omaisuuden ollessa kyseessä.

*20 artikla***Henkilövalinnat, nimitykset ja ylennykset**

20.1 Henkilövalinnat, nimitykset ja ylennykset ovat johtokunnan vastuulla.

20.2 Henkilövalinnoissa, nimityksissä ja ylennyksissä noudatetaan ammatillisen pätevyyden, avoimen tiedottamisen, tasa-arvon ja tasapuolisuuden periaatteita. Hallinnollisessa kiertokirjeessä täsmennetään tarkemmin työntekijöiden rekrytointia ja ylentämistä koskevat säännöt ja menettelyt.

20.3 Johtokunta voi rekrytoida EKP:hen lakkautetun Euroopan rahapoliittisen instituutin henkilöstöön kuuluvia ilman erityisiä rekrytointisääntöjä ja -menetteilyjä.

*21 artikla***Palvelussuhteen ehdot**

21.1 EKP:n ja sen henkilöstön välinen palvelussuhde määritetään palvelussuhteen ehtoissa ja henkilöstösäännöissä.

21.2 EKP:n neuvosto hyväksyy ja tarkistaa johtokunnan ehdotuksesta palvelussuhteen ehdot. Yleisneuvosto

vostoa kuullaan tässä työjärjestyksessä määrätyn menettelyn mukaisesti.

21.3 Palvelussuhteen ehdot pannaan täytäntöön henkilöstösäännöillä, jotka johtokunta hyväksyy ja tarkistaa.

21.4 Henkilöstökomiteaa kuullaan ennen uusien palvelussuhteen ehtojen tai henkilöstösääntöjen hyväksymistä. Komitean lausunto annetaan EKP:n neuvostolle tai johtokunnalle.

*22 artikla***Tiedonannot ja ilmoitukset**

EKP:n päätöksentekuelinten päätöksiä koskevat yleiset tiedonannot ja ilmoitukset voidaan julkistaa *Euroopan yhteisöjen virallisen lehden* ja rahamarkkinoiden yhteisten uutiskanavien välityksellä.

*23 artikla***EKP:n asiakirja- ja arkistotietojen luottamuksellisuus ja saatavuus**

23.1 EKP:n päätöksentekuelimissä ja niiden perustamissa komiteoissa tai ryhmissä käsiteltävät asiat ovat luottamuksellisia, jollei EKP:n neuvosto valtuuta puheenjohtajaa julkistamaan, mihin käsittelyssä on päädytty.

23.2 Kaikki EKP:n laatimat asiakirjat ovat luottamuksellisia, jollei EKP:n neuvosto toisin päättä. Oikeudesta saada tietoja EKP:n asiakirjoista ja arkistoista sekä aiemmin EMIn arkistoissa olleista asiakirjoista säädetään 3 päivänä marraskuuta 1998 tehdyssä Euroopan keskuspankin päätöksessä yleisön oikeudesta saada tietoja Euroopan keskuspankin asiakirjoista ja arkistoista (EKP/1998/12) (1).

23.3 Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioiden keskuspankkien pääjohtajien komitean, Euroopan rahapoliittisen instituutin ja EKP:n arkistojen asiakirjat ovat vapaasti käytettävissä kolmenkymmenen vuoden kuluttua. EKP:n neuvosto voi lyhentää tätä aikaa erityistapauksissa.

VI LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET*24 artikla***Tämän työjärjestyksen muuttaminen**

EKP:n neuvosto voi muuttaa tätä työjärjestyksiä. Yleisneuvosto voi ehdottaa muutoksia ja johtokunta voi hyväksyä toimivaltaansa kuuluvia täydentäviä sääntöjä.

(1) EYVL L 110, 28.4.1999, s. 30.

25 artikla

Julkaiseminen

Tämä työjärjestys julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tehty Frankfurt am Mainissa 22 päivänä huhtikuuta 1999.

EKP:n neuvoston puolesta

Willem F. DUISENBERG

Puheenjohtaja

OIKAISUJA

Oikaistaan asetus (EY) N:o 2797/98, annettu 17 päivänä joulukuuta 1998, tiettyihin teollisuus- ja maataloustuotteisiin sovellettavien yhteisen tullitariffin autonomisten tullien väliaikaisesta suspendoimisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1255/96 liitteen korvaamisesta

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 352, 29. joulukuuta 1998)

Sivulla 32, asetuksen (EY) N:o 1255/96 liitteen korvaava liite, kahdeksas tuote

Korvataan päälliskerropaperia koskevat CN-koodi ja Taric seuraavasti:

”CN-koodi	Taric	Tavaran kuvaus	Autonominen tulli %
ex 4802 51 90	10	Päälliskerropaperi, jonka leveys on suurempi kuin 110 cm ja joka sisältää enemmän kuin 5 painoprosenttia korundia	0”
ex 4802 52 20	10		
ex 4802 52 80	10		

Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 455/95, annettu 28 päivänä helmikuuta 1995, asetusten (ETY) N:o 1547/87 ja (ETY) N:o 1589/87 muuttamisesta interventioelinten tekemien voistojen osalta sekä asetusten (ETY) N:o 2191/81 ja (ETY) N:o 570/88 muuttamisesta voim ostoön myönnettävän tuen ja voim myymisen alennettuun hintaan tietyille kuluttaja- ja teollisuusryhmille osalta

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 46, 1. maaliskuuta 1995)

Sivulla 32, 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan i) alakohdan luettelukohdassa

korvataan ilmaisui: ”— tarjouksen tekijä sitoutuu kirjallisesti noudattamaan asetuksen (EY) N:o 454/95 5 artiklan 3 ja 4 kohdan säännöksiä.”

seuraavasti: ”— tarjouksen tekijä sitoutuu kirjallisesti noudattamaan asetuksen (EY) N:o 454/95 5 artiklan 3 kohdan säännöksiä.”

**Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 682/1999, annettu 29 päivänä maaliskuuta 1999, erityistoi-
menpiteistä asetuksista (ETY) N:o 3665/87 ja (ETY) N:o 3719/88 poikkeamiseksi naudanliha-alalla
annetun asetuksen (EY) N:o 2106/98 muuttamisesta**

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 86, 30. maaliskuuta 1999)

Sivulla 3 olevassa 1 artiklassa korvataan 3 kohta seuraavasti:

"3. Poiketen siitä, mitä asetuksen (ETY) N:o 1964/82 (*) 6 artiklan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, silloin kun 29 päivänä elokuuta 1998 luuttomaksi leikkaamisesta saatua lihamäärää ei ole viety kokonaisuudessaan, sovelletaan 2 kohdan säännöksiä ja erityistuki säilyy niiden määrien osalta, joista on tehty vienti-ilmoitus ja jotka on sen jälkeen saatettu kulutukseen kolmannessa maassa.

(*) EYVL L 212, 21.7.1982, s. 48."

**Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 992/1999, annettu 10 päivänä toukokuuta 1999, viljan toimit-
tamisesta elintarvikeapuna**

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 121, 11. toukokuuta 1999)

Sivulla 10 olevassa kohdassa 9:

Korvataan ilmaisuihin: "9. Pakkaaminen (?): katso EYVL C 267, 13.9.1996, s. 1 (1.0 A 1.a, 2a ja B.2)"

ilmaisulla: "9. Pakkaaminen (?): katso EYVL C 267, 13.9.1996, s. 1 (1.0 A 1.a, 2a ja B.3)".

**Oikaistaan komission asetus (EY) N:o 1019/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, Israelista
peräisin olevien terttuneilikoiden (spraytyyppi) tuonnin etuustullin uudelleen käyttöön ottamisesta**

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti L 124, 18. toukokuuta 1999)

Sivulla 6 johdanto-osan viidennessä kappaleessa:

korvataan ilmaus: "asetuksella (EY) N:o 940/1999"

seuraavasti: "asetuksella (EY) N:o 942/1999"

sekä 1 artiklan 2 kohdassa:

korvataan ilmaus: "asetus (EY) N:o 940/1999"

seuraavasti: "asetus (EY) N:o 942/1999".
